

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'.
 ΤΕΥΧΟΣ ΟΣΤ' — ΟΣ'
 (76—77).
 ΙΟΥΝΙΟΣ — ΙΟΥΛΙΟΣ
 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΛΛΑΔΟΣ . . . . ΔΡ. 12.
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ. . . . ΦΡ. 12.

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡ. 2.

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 85.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΥΣΙΣ, ὑπὸ Δ. Ι. Καλογεροπούλου.
 Η ΑΓΑΠΗ, Henri de Regnier (Μετάφρασις Lalo).
 ΓΝΩΜΑΙ.
 ΓΝΩΜΙΚΑ Ἀλεξάνδρου Παραγιοτάτου.
 ΜΑΤΙΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΝΤΑΙ, ὑπὸ Ι. Βουλοδήμου.
 ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ, ὑπὸ Κλεαρέτης Δίπλα.
 ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΑΝΟΙΞΙΣ. — ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ, ὑπὸ
 Μοιραίας.
 ΑΡΧΑΙΑ ΤΕΧΝΗ, ὑπὸ Φ. Γιοφύλλη.
 ΤΡΑΓΟΥΔΙ Thomas Hood (Μετάφρασις Μ. Σιγούρου).
 ΣΚΙΑΙ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ ὑπὸ Αἰμ. Ἐλευθεριάδου.
 ΣΚΕΨΕΙΣ.
 ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ὑπὸ Κάρα Νιοβαμῆ.
 ΕΛΠΙΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ.
 ΟΝΕΙΡΟΝ ὑπὸ Ἐλπίδος Καλογεροπούλου.
 ΔΟΓΙΑ ΤΡΕΛΛΟΥ ὑπὸ Ἰάσωτος Σελινῶ.
 ΓΡΑΜΜΕΣ ΑΤΕΛΕΙΩΤΕΣ. — ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΧΩΡΙΣ
 ΡΥΘΜΟ ὑπὸ Μυσοσωτίδος.
 ΤΗ . . . (Ποίημα) ὑπὸ Ουίταν.
 FRANCESCO DE SIMONE BROUWER ὑπὸ Α. Α. Ρ.
 STANCES ὑπὸ Lalo de Castro.
 ΣΤΗΝ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΝ ὑπὸ Σιβέλλης.
 CITADELLES ὑπὸ Πολ. Δημητράκοπούλου.
 ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ὑπὸ Λάφνιδος.
 ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ (Τὸ Salon τῶν Παρι-
 σίων. — Μουσική. — Καλλιτεχνική κίνησις).

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΠΟΠΠΥ ΧΑΜΜΟΝΔ
 Η ΑΦΥΠΝΙΣΙΣ Ἐργον Π. Μαδιοπούλου.
 ΤΟ ΣΚΟΥΤΑΡΙ, ὑπὸ Ν. Ἀλεκτορίδου.
 ΜΕΛΕΤΗ, ὑπὸ Θ. Θωμοπούλου.
 ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ὑπὸ Ἰονίλλας Σκοτόφου.
 ΠΡΟΤΟΜΗ ΦΥΤΑΛΗ, ὑπὸ Α. ΣΩΧΟΥ.
 ΕΛΠΙΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ.
 Κ. ΣΑΓΙΩΡ. — ΡΟΖΑΛΙΑ ΝΙΚΑ.
 ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΕΡΡΩ. — ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΝΗΗΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Αι υπό του Γερμανικού Ίνστιτούτου ενεργούμεναι ανασκαφαί εις τὸν τομὸν Τριφυλίας παρὰ τὸ χωρίον Κακόβητον πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἐκεῖ ἀρχαίας Πύλου διεκόπησαν. Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν εἶνε ὀπουδαίοντα. Ἀπεκαλύφθη μέγας θολωτός Μυκηναϊκὸς τάφος, διαμέτρου 12 περὶ πλεον μέτρων, ἔχων τὸν συνήθη, ὃν καὶ οἱ Μυκηναϊκοὶ θολωτοὶ τάφοι, δρόμον καὶ τὴν εἴσοδον κλεισθὴν διὰ μικρῶν λιθαρίων. Ὁ τάφος εἶχε συληθῆ κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους, εὐρέθησαν ὁμῶς ἐντὸς αὐτοῦ ἀξιολόγητα εὐρήματα, ἥτοι πολλὰ μικρὰ χρυσοῦ ἀντικείμενα ἐν οἷς διακρίνεται βραχίονος χρυσοῦς, καὶ ἰδίως λαμπρὰ ἀγγεῖα μυκηναϊκῶν χρόνων, ἔχοντα ἐξωγραφισμένα φυντά καὶ ἄνθη, ὅμοια πρὸς τὰ ἀνακαλυφθέντα ἐντὸς τοῦ Ἀνακτόρου τῆς Κνωσσοῦ.

Πλησίον τοῦ τάφου τούτου ἐπὶ τοῦ ὑψώματος ἀπεκαλύφθησαν λείψανα Μυκηναϊκοῦ οικοδομήματος, ὅπερ εἶνε προφανῶς Βασιλικὸν ἀνάκτορον, εἰς δ' ἀνήκειν ὁ τάφος καὶ ἄλλοι ἐκεῖ πον φαινόμενοι τάφοι. Τὸ Ἀνάκτορον αὐτὸ ἔχει τὸ ἰδιάζον, ὅτι τὰ ἐπιχρίσματα τῶν τοίχων δὲν εἶνε ἐξ ἀβέστου, ἀλλ' ἐκ πηλοῦ, ὁμοιάζοντα κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ οικοδομήματα τῆς Τρωάδος, διαφέροντα δὲ τῶν Ἀνακτόρων τῆς Ἀργολίδος καὶ τῆς Κρήτης, ὧν τὰ ἐπιχρίσματα εἶνε ἐξ ἀβέστου.

Διὰ τῶν ἀνακαλύψεων τούτων καθίσταται λίαν πιθανὴ ἡ γνώμη τοῦ κ. Δαίραφελδ, ὅτι ἐκεῖ ἔκειτο ἡ ὀμηρική Πύλος, καὶ ὅτι τὸ ἀνακαλυφθὲν Ἀνάκτορον εἶνε τὸ ἐπὶ τοῦ Ὀμήρου περιγραφόμενον Ἀνάκτορον τοῦ Νέστορος.

Αἱ ἐν Σπάρτῃ ενεργούμεναι ἐπὶ τῆς Ἀγγλικῆς Σχολῆς ἀνασκαφαί ἤγαγον εἰς φῶς τὰ ἐξῆς ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα, ἅπαντα ἐξ ἐλεφαντινῶντος.

1) Πλάκα ἐλεφαντινῆ, ἐφ' ἧς παρίσταται ναῦς με ὀπλίτας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐπὶ τῆς πλάκας ἀναγνώσκειται ἡ ἐπιγραφή **FOPEALA**.

2) Σπίγγα ὀλίγον ἐφθαρμένην.

3) Ἄνδρα πωγωνοφόρον ἀποκόπτοντα διὰ πολέμου κεφαλὴν γυναικός.

4) Πεντηκοσίων ἀνδρα μετὰ δύο πτηνῶν ἐκατέρωθεν.

5) Δώδεκα σφραγίδας.

6) Πλάκα, ἐπὶ τῆς ὁποίας γυνὴ καὶ δύο παῖδες.

Εὐρέθησαν ἐπίσης ἐν ἐνώπιον χρόνου με λίθων ἀμειψιστον ἐξόχως διατηρούμενον, δύο διάτρητα ἐπιμήκη κοσμήματα χρυσοῦ καὶ εἰς λάβρης χρυσοῦς, δύο ἀργυρὰ βραχιόλια, μία πόρπη, δύο κερφίδες καὶ τρεῖς δακτυλιόλιθοι, 18 σκαρβαβοὶ ἐκ πορσελάνης, δύο κοσμήματα ἐξ ἡλέκτρον καὶ τεμάχια αὐτῶν ἐξ ὁσίου.

Ἀρχαῖον ἄγαλμα γυναικὸς ἐξαιτίας Ἑλληνικῆς τέχνης, εὐρέθη ἐν Πόρτῳ δ' Ἀντιοῦ πρὸ 1878 ἠγόρασεν ἤδη ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἀντὶ 450,000 φρ. Εἶνε ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος, ἀγνώστου καλλιτέχνη.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Βιβλιοθήκη Μαρσαλλῆ. — Γουσταύου Λανσόν. Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς λογοτεχνίας, κατὰ μετάφρασιν Γ. Σωτηριάδου. Τόμος Α'. Σελ. 660.

Μ. Βερτελῶ, ἀκαδημαϊκοῦ. Ἡ τῆς ἀλχημείας γέσεις. Μετάφρασις Μιχαὴλ Στεφανίδου, καθηγητοῦ. Σελ. 395. Δρ. 3.

Αικ. Στοεπλίας. Ἐπίτομος Ἱστορία τῆς Ρωσίας, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ 1881. Μετάφρασις Παύλου Λέφα. Σελ. 556.

Σταματίου Ἀντωνοπούλου. Μικρὰ Ἀσία. — Ὑπὸ τοῦ τίτλου ἐν Σπέρτῃ Γενικὸν προσέρον κ. Σταμ. Ἀντωνοπούλου ἐξεδόθη εἰς τόμον ἐκ 250 σελ. μεγάλου ἔθνικοῦ ἐνδιαφέροντος ἰθυολογικῆ μελέτη περὶ τοῦ ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνισμοῦ. Διὰ τῶν παρεχομένων στατιστικῶν καὶ ἱστορικῶν πληροφοριῶν καθιστᾷ γνώριμον τὸ εἰσαγωγικὸν τῆς Μ. Ἀσίας τὸ πάντη παρ' ἡμῖν ἄγνωστον. Ἐπιχειρήσας ὁ συγγραφεὺς δύο περιόδους, συνέλεξε μετ' ἐθουσιδικῆς πλειοτας πληροφορίας καὶ συνδύσας αὐτὰς μετὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀντίληψιν παρουσιάζει εἰκόνα ὡς οἷόν τε πλήρη τῆς χώρας ἐκείνης.

Τὰ κη Κανδηλώρου. Ἀρκαδικὴ Ἐπιτερίς. — Τεῦχος δεύτερον. Ὑπὸ τοῦ φιλοπόνου καὶ φιλοστορος κ. Κανδηλώρου ἐξεδόθη, δεύτερον ἤδη ἔτος, ἡ Ἀρκαδικὴ Ἐπιτερίς, ἀφορευμένη ἐξ ὀλοκλήρου πρὸς πάν ὅτι συνοδεύεται μετὰ τὴν Ἀρκαδίαν. Περιέχει ἀφθονοτάτην ἔλην, γραφισαὶν ὑπὸ τῶν κ. κ. Μητισοπούλου, Σ. Λάμπρου, Ν. Δημητρακοπούλου, Ν. Λάσκαρη, Γ. Πάπ, Δ. Καμπούρογλου, Δ. Καλογεροπούλου, Βαρδοντιώτου, Χρυσανθολοῦλου καὶ ἄλλων. Ἡ Ἐπιτερίς κοσμεῖται καὶ ἐπὶ εἰκόνων.

Πηγῶν. Μηριαῖον περιοδικόν, ἰδρυθὲν ἐπὶ ὀμάδος νεαρῶν ποιητῶν. Οἱ νεαροὶ αὐτοὶ ποιηταὶ εἶνε μαλλιαιοὶ καὶ μόνον ἰδικὰ τῶν ποιήματα θὰ γερμίζον τὰς στήλας τῆς ἐκδόσεως τῶν.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Φίλω. — Ἄλλοτε βεβαίως οἱ καλλιτέχνη ἦσαν οἱ ἐκλεκτότεροι τῆς κοινωνίας ἄνδρες.

Ἡμεῖραν τινα εἰς λόρδος, ὑβρισθεὶς παρὰ τοῦ ζωγράφου Ὀλυμπίν διότι ἠθέλησεν νὰ εἰσέλθῃ βία εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ἐσπεύσεν νὰ παραπονεθῆ εἰς τὸν Βασιλεῖα Ἐρρίκον Α', προσθέσας ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει ὁ ζωγράφος δὲν τιμωρηθῆ θὰ τὸν φοβεύσῃ.

Ὁ Βασιλεὺς ἐξοργισθεὶς ἀπήντησεν:

— Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ θίξῃς ἔτι καὶ μίαν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ζωγράφου μου. Μεταξὺ ἡμῶν τῶν δύο ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ. Ἐξ ἐπὶ ζωρικῶν δύναμαι νὰ κάμω ἐπὶ λόρδους, ὡς σὺ. Ἄλλ' ἐξ ἐπὶ λόρδων ὡς σὺ, δὲν κάμω οὔτε ἓνα Ὀλυμπίν.

Συγχρόνως. — Ἡ νεώτερα Ἀμερικανὶς ὀνομάσθη ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ἀνθρωπίνου ἀτοκμητήτου.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Πόππη Χάμμονδ. — Ἡ ὀραία Ἀγγλίς ἠθοποιὸς Χάμμονδ ὡς νέαν μόδον εἰσήγαγεν εἰς Ἑυρώπην τὴν συνήθειαν ἦν ἔχον αἱ ἀντόχθονες γυναῖκες τῶν Ἰνδιῶν νὰ στολλῶν τὸν λαιμόν των με ζωντανὸς ὄφεις. Εἰς τοιοῦτος ζῶν ὄφεις τυλίσσεται γύρω εἰς τὸν λαιμόν τῆς. Εἶνε ἐξημερωμένος καὶ συνεπῶς ἀκίνδυνος.

ΧΑΡΤΟΠΟΔΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΣΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκομίσθησαν νέοι ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΚΟΝΔΥΛΟΦΟΡΟΙ ἐκ διαφόρων ἐργοστασίων (FONTAIN PEN). Οἱ κονδυλοφόροι οὗτοι ἀπαξ πληρούμενοι ἐπαρκοῦσι διὰ γραφῆν 2000 λέξεων.

ΔΕΛΤΑΡΙΑ ἑλληνικὰ ἐκδόσεως Πάλλη καὶ Κοτσια ἐξαιρετικὸν ποιότητος πωλοῦνται πρὸς μαῖρα 5 λεπτ. ἑκάστον.

Ἡ Ἀγγλίς ἠθοποιὸς ΠΟΠΠΥ ΧΑΜΜΟΝΔ

ΔΥΣΙΣ

ΓΑΙΝΔΕΙΤΑΙ δλονέν.

"Εφθασεν ήδη ο πυριφλεγής Κυρίαρχος εις τὸ ἐπιπέδον τοῦ Παρθενώου. Φαίνεται ὡς νὰ διήγνησε κουρασμένος τὴν καμπύλην καὶ φέρεται πρὸς τὸ ἐνωτικὸν σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀσφίγγεται ὑπὸ τῶς πόδας μας.

Ὁ ἥλιος δύνει... Ἡ ὄρουσιρὰ πορφυροῦται καὶ ἡ θάλασσα ἀιοθάναται ἠδωπάθειαν, δεχομένη ἡμιπέδουμα τὰ φιλήματα ἐκείνου, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐν τῇν ἐξήντηι εἰς φλογερὰς περιπτώσεις.

Ταινίαι σχηματίζονται φωτός. Δύει ἀλλ' ἀνὰ διὰ τὰ κτίσματα τὰ ἐμψυχα ὁ ἐξαφανισμὸς εἶνε θάνατος, διὰ τὸν ἥλιον ἢ δύουσι εἶνε προάγγελος ἀνατολῆς, εἶνε Ἐὐδυνασία. Δὲν ἠξέφουρον οἱ ἄνθρωποι ἐν θά τὸν ἐπανιδωμεν καὶ τὴν ὄραν τοῦ λυκόφωτος ἀσφίγγει τὴν ψυχὴν μας μία μελαγχολία· ἀλλ' αὐτὸς ἀφέντικως θὰ ὑπωθῆ ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς διὰ νὰ χωρεῖται καὶ πάλιν τὰ βουνὰ καὶ τὰ πελάγη, διὰ νὰ θερμάνῃ τοὺς κορμούς τῶν δένδρων καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰ μέτωπα.

Ὁ ὄριζων εἶνε ἤδη κατακόκκινος. Ὁ ἥλιος κρύπτειται δλονέν ὑπὸ τὴν ὄρην τοῦ ὄρους· δὲν φαίνεται ἢ ἐν ἀκρωτηρίασμα, ἐν τεμαχίον ἡλίον. Ὁ χρόνος ἔγινε αἷμα· τὸ χροῖμα τὸ ἐκωφλοτικόν, τὸ κατακίτρινον τοῦ μεσοφανοῦτος ἡλίον ἔγινε κόκκινον, ἀσθενές. Ὁμοιάζει τὴν σπηλῆν αὐτῆν ὁ ἥλιος πρὸς ἀσθενῆ. Μετὰ τὸν πυρετὸν, ἢ ἐξάντησις.

Τὸν βλέπω πρὶν ἢ ἐντελῶς ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸν ὄριζοντα. Κάθημαι εἰς τὸ μέσον τοῦ Παρθενώου, μεταξὺ τῶν Αἰωνίων σιγηλῶν του. Τὸν ἀντιρρῶζω καὶ ἀισθάνομαι τοιοῦτον μεγαλεῖον καθήμετος εἰς τὰ ὄρη ἐκείνα μάμαρα, ὥστε τὸν βλέπω μὲ κάποιαν ὑπερηφάνειαν. Ἡ μεγαλειότης του δὲν μοῦ φαίνεται ὑπερτέρα τῆς μεγαλειότητος τῆς Τέχνης· φωτίζει αὐτὸς τὸν ὀλίγον κόσμον, ἀλλὰ φωτίζει καὶ αὐτῆ—ἥλιος ἀβασιλευτός—τὸν ψυχικὸν κόσμον, τὸν κόσμον τοῦ πνεύματος.

Ἡφανίσθη... Δὲν μένει ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀλουργίδα του ἢ μία ἀνταγία. Διακυμάνουσι φωτός ἀπὸ τοῦ κατεργόμενου μέχρι τοῦ κνανοῦ ἀπλοῦνται εἰς μαγικὴν ἐξέλιξιν. Μεγαλοφυῆς καλλιτέχνης ἢ Φύσις, ἀπαράμιλλος τῶν χρωμάτων οὐδέτις, ἤρωσε τῆς λεπτοτέρας ἀποχρώσεις.

Ἡ Ψυχὴ εἰς τὴν δύον ἐνδύεται τὰς πτέρυγας τῆς Ποιήσεως. Ὁ Χρόνος ἀνάπτει τὴν λαμπάδα τῆς Ἀναμνήσεως καὶ ἀισθάνεται πανίσχυρα ναρκώνων τὰ νεῦρα, πέλζων τὰς ἀρτηρίας. Ὁ νοῦς κλυδωνίζεται, ἢ καρδία ἀγκοῦται εἰς κύματα καὶ ἡ Προῆ ἐπάρχει διὰ νὰ ὑψηρεῖ τὸ Πνεῦμα.

Ἡ Ἀνάμνησις φωτίζει ὡς νεκρικὴ λαμπάς· ἢ ἢ ἐδτυχία τοῦ παρελθόντος ἀνατῆ πένθημος καὶ οἱ χρόνοι οἱ ὁποῖοι ἐφουαν, ὄρθοῦνται ὡς κυλιέρισοι κάτωθεν τῶν ὀπῶν ἀπέθανον καὶ αὐτοὶ οἱ ἀκόλλητες. Ὁ ἔρωσ δὲν ἔχει πλέον τόξα· ἢ δάφνη ἔχασε τὰ φύλλα τῆς καὶ ὁ κισσὸς ἔρπει πρὸς τὴν γῆν. Οἱ ὀφθαλμοὶ εἰς οὐδ' ἔλλμεριζέτο ἢ ψυχὴ μας δὲν ἐπάρχουν πλέον καὶ τὰ χεῖλη τὰ ὁποῖα μᾶς ἐχάριζαν τὴν ἀμφοσολαν τῆς νεότητος, εἶνε μαρμάρια. Ὑπὸ τὴν σκίαν τῶν Καρνατίδων ἐπερρῶζεν ὁ ἔρωσ καὶ αἱ χεῖρες θερμαί ἐσφίγγοντο εἰς ὄρκον λατρίας καὶ αἱ ψυχαὶ προσηύχοντο εἰς τὸ φῶς τοῦ θεσπέσιον τοῦ ἡλίον. Τώρα, ὁ ἥλιος ἔδωσε καὶ τὰ χροῖματα τῆς δύσεως ἀποσυντίθενται, ὅπως αἱ σῆκες τοῦ νεκροῦ, αἱ ἄνταῦγεται ἀχωροῦν καὶ ἢ Νῆξ ἔρχεται γ' ἀπλώση τὰ μελανὰ πτερά τῆς ἐπάνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἢ Σιγῆ—θεραπευτικὴ πιστῆ—νὰ σφραγίσῃ τὰ χεῖλη.

Τὸ κενὸν τώρα γιγαντοῦται. Κανὲν φύλλον δὲν κινῆται· καμμία πτέρυξ δὲν θροσι· κανὲν ἔντομον δὲν ἔρπει· τὸ οὖμα ἠρμεῖ μόνῃ ἢ Ψυχῇ, αὐτῇ μόνῃ, ἀρρηλαγῆ—καὶ κλαίει... Γλαῦξ ολιωρία, ἔχουσα φῶς τὸ σκότιος καὶ χαρὰν τὸ πένθος· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μένον ὄρθανοῦνται ἀκίνητοι, καὶ εἰς τὸ μέγα μυστήριον τὸ ὁποῖον κυριαρχεῖ τὴν νύκτα, αὐτῇ βλέπει ἀκόμη τὴν δύον καὶ ἀτενίζει περιλυπος φωτιζομένη ἀπὸ τὴν λαμπάδα τῆς Ἀναμνήσεως πρὸς τὸ κενὸν καὶ νοσταλγεῖ τὸν ξανθὸν Ἐσφηβον, ὅστις φωτίζει ἤδη τὸ Ἐσφηβος μὲ τὴν αὐτὴν σιορρῆν μὲ τὴν ὀπῶν θὰ φωτισῆ καὶ πάλιν τὴν γῆν, ἀπὸ τῶν ὀπῶν ἐχωρήθη διὰ νὰ τὴν περιπτύχθῃ ἀργότερα μὲ τὴν φλογεωτέραν μανίαν.

Ἡ Ψυχὴ λύεται εἰς δάκρυ· ἢ Ποιῆσις ὄνειροπολεῖ λυγῆδους δακρύων καὶ μόνον ἢ Κυλιέρισοις ὄρθοῦται ἀλύγιστος.

Καὶ ἐνῶ εἰς τὸ Μυστήριον τῆς σιγῆς ὀνησκουν αἱ Χεῖμαιραι, μία ἀκτις λομονηθεῖσα, πλάνης, ἀναφαίνεται καὶ ζητεῖ νὰ λύσῃ τὴν σιγῆν τῆς θλίψεως μὲ τὴν παρήγορον φιλίμια—ἢ Τέχνη.

« Η ΑΓΑΠΗ »

ΙΣΑΙ ἢ Ἀγάπη... Θέλεις γὰρ σκολιδὶ τὰ πόδα ἐκείνα ποῦ ἀνοίγουσι οὐδ' ἀιάβα Σου;... Ἐχουσι τὴν θερμότητα καὶ τὴν κοκκινάδα ποῦχουσι τὰ χεῖλη, ὅταν ψιθυρίζουσι τ' ὄνομα Σου σπῆ σκιά, ὃ Κυβερνήτρα Ἀγάπη.

Γὰρ σκίητρο Σου θέλεις τὸ λείγια αὐτό; καὶ γὰρ μὲ τὸ τροφερὸ κλαδί τῆς δάφνης ποῦχουσι τὰ πράσινα φύλλα καὶ μεγαλῶνει χαϊδεμένη ἀπὸ τὸν ἀνεμό;

Μίλησε. Ὁλος ὁ κῆπος εἶνε δικός σου. Ἡ ἀνοιξις ἤρθε γὰρ Σίνα, καὶ τὰ φυτὰ, καὶ τὰ λουλούδια, καὶ τὰ δένδρα, καὶ τὰ νερά, περιμεναν μὲ μέγα τὸν ἐρχομὸ Σου. Κόταξε τα. Νὰ ὁ Ναός Σου.

Μὰ γιατί ἀπομένεις σιωπηλῇ, ὃ Ἀγάπη; Εἶνε μικρὰ καὶ φτωχικὰ τὰ δῶρα αὐτὰ γὰρ Σίνα. Τὸ ἔρω. Τὸ σπῆ μου βροσκοῦται πίσω ἀπὸ κείνη τὴν φηγή. Ἀκολούθησέ με. Πᾶρε τὸ κλειδί. Ἐμπα σπῆ σάλα ποῦ τὸ τραπέζι εἶνε στρωμένον, μὲ γλυκὰ, ὀκωρικά, μὲ γάλα, μὲ δροσερὸ νερό, καὶ μὲ κρασί. Δοκίμασε. Κι' ἔφρασε με γονατιστὸς σπῆ πέτραι, Ἀγαπημένη Σίνη, νὰ λύσω σιγά-σιγά τὰ σάνδαλά Σου, καὶ νὰ φιλήσω τὰ γυμνά Σου πόδια, ποῦ σ' ἔφεραν ὁ ἔμένα. Ὁ δρόμος τὰ πλῆρωσε.

Εἶσαι κουρασμένη. Μὰ γιατί εἶνε ἔτσι τὸ βλέμμα Σου; Γιατί τὸ μικρὸ αὐτὸ χαμόγελο καὶ ἢ σιωπῆ; Μὴ δὲ σὲ δέχονται ἔτσι; Πιέ, καὶ θὰ πῶ ἀπὸ τὸ ποῖος Σου. Φοβοῦμαι... Βλέ-

πω μέσα στὰ μάτια σου, ποῦ νόμιζα τόσο γλυκὰ, κάποια ἀγρία λάμπη. Γι' ἔχεις; Τί σούκαμα; Μεγαλῶνεις... Σκοτινιάζει σπῆ σάλα... Καὶ ἢ λάμα ὀβῶνει... Φοβοῦμαι... Τὰ χεῖρα Σου ἐξαφρα ἀρπάξανε τὰ χεῖρα μου. Μὴ μὲ σφίγγεις τόσο... Ἡ ἀναπνοή σου μὲ καίει... Τρέμω... Σὲ μισῶ... Φοβοῦμαι... Τὸ σῶμα σου εἶνε βαρὺ... Θέλεις τὴ ζωὴ μου... Εἶνε δική σου... Εἶσαι ἢ Ἀγάπη!...

Εἶμαι ἢ Ἀγάπη. Ἄκουσέ με. Τὰ χεῖρα μου εἶνε δυνατὰ. Μάταια σπῆ βήματα μου κλειοῖνε τῆς πόρτες τῶν σπητιῶν καὶ τῶν κήπων μὲ τοὺς ὑψηλοὺς τοίχους. Σὰν δὲν μ' ἀφιγουνε νὰ μπῶ, παρουσιάζομαι ἐξαφρα μπροστά των. Εἶμαι ὁ Ξένος ποῦχεται χωρὶς νὰ τὸν προσκαλέσουσι καὶ ὁ ἀπαιτητικὸς ἐπισκέπτης. Κι' ἀν ἢ λάμα ὀβῶνει, καὶ ἀν ἢ δάδες λάμπουσι, καὶ ἀν φωτίζεται τὸ πρόσωπό μου μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίον, καὶ ἀν κρύβεται μέσα στὸ πηχτὸ οκοτάδι τῆς νύχτας... εἶμαι ἐγὼ! Δὲν εἶνε πλεῖν καιρὸς νὰ φύγῃ καιρὶς, ἀν μ' ἀντικρῶσῃ. Τὴν ἀναπόφευκτη ὄρα τοῦ ἐρχομοῦ μου, ἢ θὰ τὴ χτυπήσῃ ἢ καμπάνα—ἢ θὰ τὴ δείξῃ ἢ ἄρμος τῆς κλειψίδρας. — Γιατὸ, περιμένε με πάντα. Μ' ὀλόνοιχη τὴν πόρτα, μὲ στρωμένον τὸ τραπέζι. Γιατί, ἀν θέλῃ τὸ Γραμμένο νᾶρθω σπῆ ζωὴ σου, ὅτε τὰ σίδερα, ὅτε τὰ κλειδιά, ὅτε ὁ σκόλος ποῦ δαγκᾶνει, ὅτε τίποτε σπῆν κόσμον δὲ θὰ μ' ἐμποδίσῃ... Ἐρε το, ἀν θέλω νᾶρθω ν' ἀκουμπήσω τὸ σπῆ μου στὸ δικό σου—μ' ὀ, τι κι' ἀν κάμῃς,—ὅτε δὲ θές, κάποια μέρα—κάποια νύχτα θᾶρθω. Τὰ χεῖρα μου εἶνε δυνατὰ. Ἐπάκουε.— Εἶμαι ἢ Ἀγάπη!...

Μετάφρασις τοῦ ποιήματος τοῦ Henri de Regnier «L'Amour» LALO

ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ λεπτὸς ὄργανισμὸς καὶ τὸ εὐαισθητὸν καὶ ἐπερρῶζος ἀνεπτυγμένον νευρικὸν σύστημα τῶν κορασιῶν δὲν προωρήθησαν ἀπὸ τοῦ Δημιουργοῦ ὅπως ὀφείονται τὴν ὑπερέτασιν τοῦ νεωτέρου ονοτήματος τῆς ἀνοτάτης ἐκπαιδεύσεως. Δι' αὐτὸ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματά του καθίστανται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καταφάνῃ μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν.

Εἶνε εὐχάριστον διὰ τοὺς ἄνδρας νὰ οὐνανασφίρωται ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀποκλειστικῶς μὲ ἄνδρας, ὅπως καὶ διὰ τὰς γυναῖκας μὲ ὀμοφύλους των μόνον.

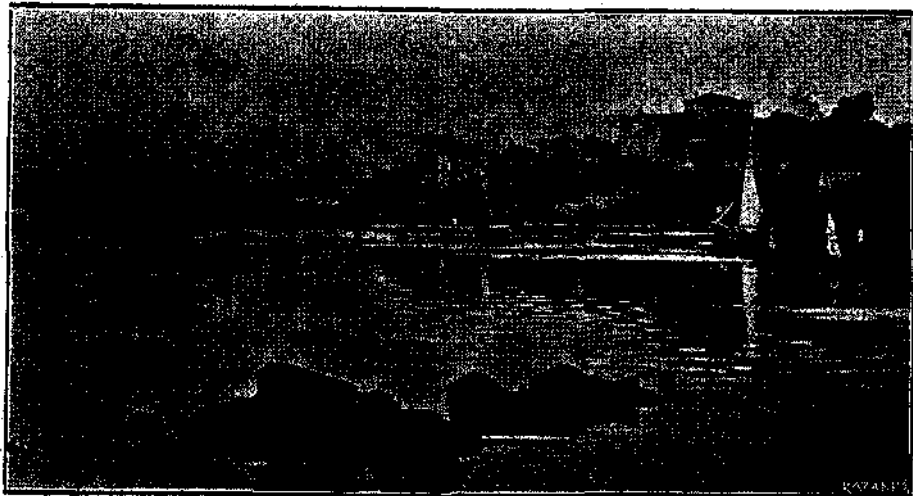
Εὐκαίτοιον εἶνε, ὅπως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀνομακρῶνονται ἢ ἢ ἢ ἀντιπρόσωποι τῶν διῶ ὀφῶν, διότι τοῖτο εἶνε ἀσχετὸ ἀνακουφιστικὸν διὰ τὰ νεῦρα.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

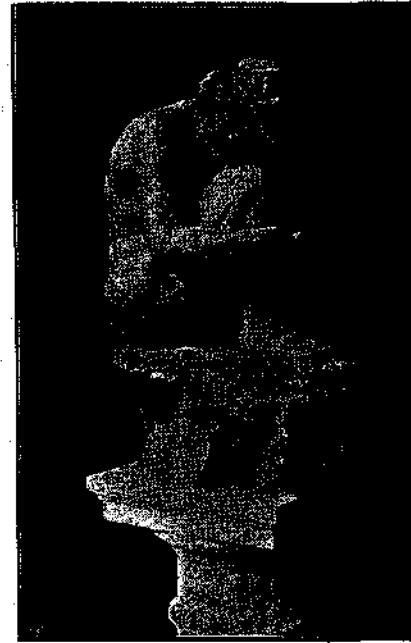
Π. Μαθιοπούλου

Η αφύπνις

Ν. Ἀλεξοπούλου

Τὸ Σκούταρι

Θ. Θωμοπούλου

Μελέτη

Ἰουλ. Σκούφου

Ἀμαρυλλίς

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α

Ἡ ἡδονὴ τοῦ Πόνου ἀνήκει μόνον εἰς τὰς
ὑπερόχους ψυχάς.

★

Μόνον οἱ ἀστοὶ γνωρίζουν νὰ ἡδονῶνται πλα-
τώμενοι ἐπὲρ τὰς ἀβύσσους.

★

Ἰδανικὸν εἶνε ἡ ἀπόλαυσις τοῦ Πνεύματος.

★

Ρεμβασμὸς εἶνε ἡ μονακὴ τῆς ψυχῆς.

★

Κάθε πράξις ἀρετῆς ἔστω καὶ ἂν ἀπομονοθῆ,
ἔστω καὶ ἂν ἀποθάνῃ, ἀφίγει ἀσβεστον τὴν φω-
τοβόλον ἀκτῖνα τῆς, ὡς ὁ σβενόμενος ἀστὴρ ἀ-
φίγει δρισην τὸν τὴν φωτοβόλον τροχίαν του.

★

Ἐθνητῖα, Δυστυχία, εἶναι ὠκεανὸς χωρὶς ἀ-
κρογῶλι.

★

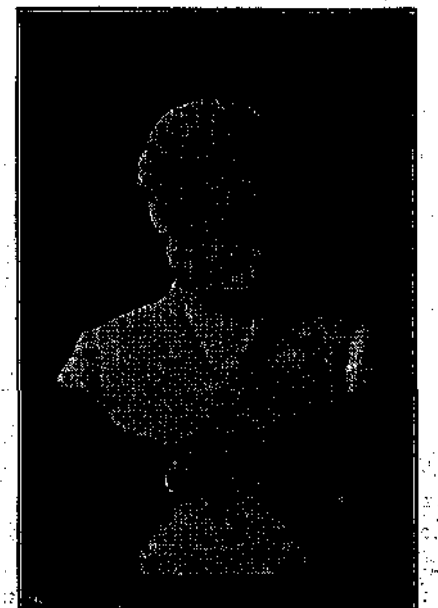
Ἡ εὐγενεσιτέρα πεποιθήσις εἶνε ἡ πεποιθη-
σις τῆς διαρκούς προόδου ἐκάστων Ἐγῶ.

★

Ἡ ἀγάπη εἶνε ἰσχυρὰ ἀσπίς ἀνθισταμένη ἀ-
κατανικήτως εἰς τὸν χρόνον καὶ τὴν ἔκτασιν.

Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

✻ ✻ ✻ ✻

Α. Σόχου

Προτομή Ευτάλη

(«Monde Hellénique»).

★ ΕΙΚΟΝΕΣ ★

ΜΑΤΙΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΝΤΑΙ

Νικήθηκαν τώρα τα μάτια της από τις σκι-
τιές άλλων ματιών, των ματιών κάποιου άνδρος
και από τα χείλη της τά θεϊα στάζει τώρα
το αίμα της αγάπης, ή οποία έφερε σιμά στο
κορμί της το άγγελικό ένα άνδρα, άνδρα κοινόν
από το πλήθος που διάβαινε μπροστά της, που
τόν αγάπησε με κάποια όνειρα μυστικά, πλόν
χαμένα όνειρα!

Άς πετούν τα πουλιά ύψηλά στα γαλανά
τουράνου κατατόπια, άς κλειδούν ανάμεσα
στ' άνθη της άνθισμένης μυγδαλιζς έρχονται
ώρες κάποτε που κι' αυτά χαμηλώνουν τές τρυ-
φερές φτερούγες και τα αιθέρια πουπουλά των
ανάμεσα στ' άγκάθια του άγρου και στές βουρ-
κωμένες καλαμιές για να ζητήσουν τη ζωή
μέσα στο θάνατο, που βαρειά και ύπουλα ξα-
πλώνει τές μαύρες και βαρειές φτερούγες του
άπ' άκρη σ' άκρη στής γης το χώμα.

Ω! ή ώραία εκείνη κόρη! Η Άγγελική!
Είνε γυναίκα τώρα πειά ενός άνδρος κοινού,
ένος βαναύσου άνδρος, που πνίγει τα κάλλη τά
αιθέρια της Άγγελικής μέσα στη λίμνη των
σαρκικών ριγών, τά όποια μαζί με τους πόνους
της γίννας μαρμαίνουν και ζαρώνουν την φιλι-
σικιν σάρκα της, που θαρρούσε πώς δεν ήτο
άπό ύλη πλασμένη.

Και σβύνεται, σβύνεται τώρα σιγά ή αιθέ-
ριχ έμμορφία μέσα στη φλόγα και τον πυρετό
της κλίνας της συζυγικής, όπως σιγοσβύνεται
έπάνω στού Ύμηττού τη ράχη οι ύλοι μενε-
ξίδες που χύνουν τά δειλινά στο ζεπροβόδισμα
του ήλιου για τον άλλον κόσμο.

Σβύνονται τώρα και τα μάτια που πρώτα
κύτταζαν τ' αστέρια με χαρά και τώρα γέρ-
νουν κάτω για ν' αφήσουν τά δάκρυα για τον
πόνο του θανάτου της έμμορφιάς της, για τη
στέρση του ψωμιού, για τα χτυπήματα που
δέχεται στο κορμί της, χτυπήματα διπλά του
ξύλου και της πλάτης του παράφρονος άν-
δρος, ή όποιος άφου έθυσε στην έμμορφία της
σάν κτήνος, ρούφηξεν έπειτα το μυχλό και τές
σάρκες του μαζί με τές φλόγες του κρασιού.
Μόνον που τά δάκρυά της εκείνα έπεφταν έπάνω
στο μικρό παιδάκι της πο το έσφιγγε στα

στήθια της έπάνω για μόνη παράφροια, σαν
ένα μικρό σταυρό που σφιχτοκρατεί ή Χριστιαν-
ός που πνίγεται στο ρέμμα του βουρκωμένου
ποταμού. Τα χείλη της που σκόρπιζαν του ρό-
δου τές άχτιδες στάζουν τώρα το αίμα αγάπης
κοσμικής, που την έφερε σιμά στα κολασμένα
κρέατα ενός παράφρονος άνδρος και μόνον που το
αίμα της στάζει από τα χείλη της τά φαρ-
μακωμένα, από τα φιλά του έπάνω στο κεφα-
λάκι του άθώου παιδιού που το σφιχτοκρατεί
στα στήθια της σαν το μικρό σταυρό ή Χριστι-
ανός που πνίγεται στον βουρκωμένο ποταμό.

Ω! ή ώραία Άγγελική!

Ποιος θάλεγε πώς ήθελε την ιδεί ζητιάνη
τώρα καθισμένη στο λιθόστρωτο του δρόμου,
έκει που τρέχουν τά νερά της βροχής, σαν σκε-
λετός άνθρώπου που δεν τον έφαγε το χώμα
άλλα αι βροχές, λησμονημένος νεκρός έπάνω
στη γη, που δεν εύρεθη, παπάζ και χέρι Χρι-
στιανού να τον κούψη στής γης τον σπλαχνικό
κόρφο;

Ποιος θάλεγε πώς θα έβλεπε αυτό το θαύμα
να ιδη την Άγγελική στο λιθόστρωτο, στα λα-
γούμια που τρέχουν τά νερά της βροχής με χέρι
στυλωμένο, μάρμαρο, αδιάκοπα στους διαβάτας
σάν κλωνοράκι μυγδαλιζς ξεραμένο μέσα στην
μονότονη βροχή του χειμώνα και με τάλλο χέρι
σάν κρέας άσταλέντος να σφιγγη στα στήθια
της τά χτυκισμένα το μικρο παιδάκι της;

Άχ! ποιος θάλεγε πώς θα έβλεπε μια φορά
αυτό το θαύμα να ιδη τον άγγελο ζητιάνη χω-
ρίς τά γαλανά εκείνα μάτια που τώρα θόλωσαν
σάν ούρανος βαρειά συναφιασμένος, που χάθηκαν
και σβύστηκαν βαθειά στές κίτρινες κόγχες των
ματιών της σαν φως κεριού ξεψυχισμένο βαθειά
μέσα στην σκοτεινή Άγία τράπεζα έκκλησιζς
πολυκαιρισμένης; Άχ! κι' ήταν τά μάτια της
έκκλησιζς της αγάπης που φωτούσαν λαμπάδες
και πολυέλαιοι Πασχαλιζς και είνε τώρα να
γονατίσσει με δάκρυα και πόνο μπροστά της!

Καρφωμένα τά μάτια της εκείνα στην πά-
λάμη την άσκαρη δεν γνωρίζουν τώρα κανένα
άπο τους διαβάτας που τους στήματουσαν, άλλ-
οτε τά γαλανά της μάτια με θαυμασμό, άλλ-
οτε και κανείς τώρα άπ' αυτούς — άλλοιμονο
— την γνωρίζει πειά!

Όλοι περνούν άγνωριστοι μπροστά στον άγνω-
στον νεκρό!

Μιά μέρα ή άνεμος της άπελπισιάς την
έφερε μακριά από την πόλι προς τους άγρους

έξω μαζί με το παιδάκι της στην άγκαλιά,
σα βρακούλα σκελεθρωμένη κι' αφημένη στην
άμμουδιά που την πέρνει ή βορράς προς το πέ-
λαγος χωρίς χείρα ναύτη στα κουπιά της, που
κρίτονται σαπισμένα στην άμμουδιά! Δεν ήξευρε
γιατί πήρε το δρόμο της έρημιζς. Κάποιχ φωνή
μακρυσμένη, σαν κάποιος ήχος φευγτός σάλ-
πιγγος βαθειά στής αύγης τά πρωτοέγγια τ'
άδύνατα και μέσα στα πυκνά έλατα του λόγ-
γου, μια φωνή άπόκοση την καλούσε και την
τραβούσε με το παιδί της, άργά άργά.

Άπομακρύνθηκε από την πόλι πολύ. Μια
σιωπή μυρωμένη με την άγίαν πνοήν των άνθι-
σμένων δένδρων και των λουλουδιών έπότηζε την
ψυχή της και τά μάτια της σαν να ζητούσαν
την πρώτη γαλανάδα τους από τον γαλανόν
ούρανο της έξοχης άστραφαν σαν Βεατοίκης του
Δάντη που κούτταζαν τον ήλιο με τόσην τόλ-
μη που δεν τον κούτταζαν ποτέ τά μάτια του
άετού. Άνεστίνιζε βαθειά και σαν το νερό
που το πίνει γοργά διψασμένος άμμος στο ήλι-
οπύρι του καλοκαιριού, το διάφανο και μυρω-
μένο άέρι ώρμούσε μέσα στα φλογισμένα στή-
θια της Άγγελικής. Προχώρησε. Ανάμεσα από
τά λουλουδιά του κάμπου που τάφινε στο διάβα
της πονεμένα και δακρυσμένα σαν είδαν πεθα-
μένη την όμορφία της Άγγελικής, που έλλοτε
την ζήλεψαν. Διάθηκε ανάμεσα των σαν παρα-
μέρισαν, όπως παραμερίζουν να περάσει ή νε-
κρική συνοδεία. Φθάνει εις ένα βράχο, κάτω ή
χάρος πατούσε με τά σκελετωμένα πόδια του
της άνοιζις τά στήθια τά όμορφα και τά βογ-
κητά της έπεσαν τραγουδιστά τά κατσιφια της
ρευματιζς και του γιρευνού. Στάθηκε έπάνω
στο βράχο, άνοιξε τά μάτια της σαν να ήθελε
να φωτίση μ' αυτά τον άνοιγμένο στα πόδια
της τάφο. Το μικρό παιδάκι της σαν είδε του
κενού τον χάρο τρομαγμένο έσφιξε με τά δυο
άδύνατα χεράκια του της τρελλής του μάνας
το λαιμό. Εκείνη, ώ! ή δυστυχ ή Άγγελική,
το έσφιξε πειό πολύ. Έκλεισε τά μάτια της
άφου κούτταζαν στού άλλου κόσμου τον ούρανο,
κόλλησε τά χείλη της στα χείλη του παιδιού
της... Ο ήλιος που ήτο κρυμμένος εκείνη τη
στιγμή εις ένα σύνεφο περαστικό, έλαμψε. Ένας
ίσκιος έπεσε στού χάρου το κορμί που πατούσε
στα στήθια την Άνοιζι. Ήταν ή ίσκιος του
σταυρού ενός παρακκλησιού όπισω από το όποιον
ή ήλιος έβασίλευε.

I. K. ΒΟΥΛΟΔΗΜΟΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ

Ω! σύ, που φως πρωτόγεννο σκορπίζοντας μπροστά μου
Τά δλόφωνα μου έδειξες μυστήρια τ' ούρανο,
Πού θαρμωμένη, μ' Έκασαι άνοιχτηκ' ή ματιά μου
Κι' επλάτηνέ και φτέρωσε ή στοχασμός του σου.

Σύ είσαι, δεύτερος Θεός και πλάσις κι' οδηγός μου.
Έκείνος, μούδικε ζωή και μ' έστειλεν έδω,
Έσύ, όταν εφάνηκες ύπαρξ' ούρανα, μπρός μου,
Κόσμον άγνωστός μ' έδειξες και μ' έμαθες να ζω!

ΚΛΕΑΡΕΘΗ ΔΗΠΛΑ

TAN ένα φως μέσα
εις τόσους ίσκιους
που άπλώνουν εις
την ζωή μας αι
χειμωνιάς του κό-
σμου. Ο έρωτας
είχε ατήσει το καρ-
τέρι του εις τους
γαλανούς ούρανο
των μχιτών της και

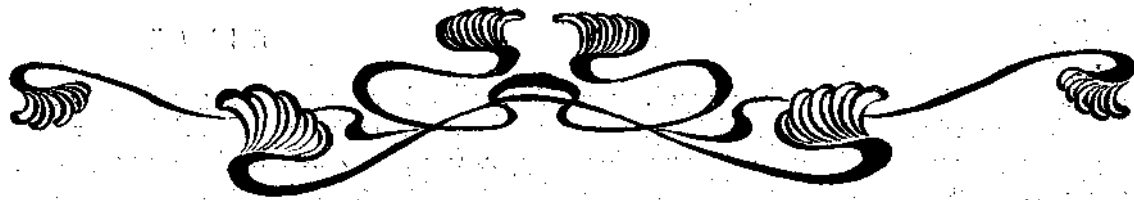
άπ' εκεί όρθο και παιγνιδάριχο το τρελλό-
παιδί με τές χρυσές φτερούγες του μέσα στο
φως και τη ζωή ένέντωνε το δοξάρι του και
έπαιζε με την ζωή ενείνων που περνούσαν από
τά μάτια εκείνα της Άγγελικής. Όλους
τους κρατούσε μουνιασμένους και βωβούς ή θαν-
μασμός και το ήλεκτρισμα των ματιών της.

Η άνοιζις με το φως και τά λουλουδια της,
με τές ευωδιές και τ' άηδονολαλήματά της
ήμπορούσε να προβάλη και μέσα στην καρδιά
του χειμώνας άκομα, όπως και μέσα στον χει-
μώνα της καρδιάς μας όταν προβάλλε της Άγ-
γελικής το ώραίο πρόσωπο.

Αί γλυκές γραμμές που έδιναν την σχισμαδα
των χειλέων της ζώντανευσαν μέσα στές ψυ-
χές όλων που την έβλεπαν κάποιαν μαγείαν
μακρυνζς, βαθειας μουσικζς, σαν χορδές Λυδι-
κζς λύρας που παίζει τον ύμνον του Έρωτος.
Τό δε χρώμα των χειλέων της έμάρανε τά
τριαντάφυλλα έπάνω στές τριανταφυλλιάς των
άπό τη ζήλεια των.

Αυτή ήταν ή Άγγελική πρό δέκα χρόνων.
Και τώρα;

Ο έρωτας, το άνόητο και παιγνιδάριχο
αυτό παιδί, που παίζει με νέους και γέρους
όμοια, με το επικίνδυνο παιγνιδι που τάδωκν
οί θεοί στα χείρα του κι' έπλήγωσε μια φορά
κι' αυτούς κατακάρωσα και τους έχμας θνητούς
και κάτι παρακάτω κάσμα, μέσα στές πολλές
δοξαριές, που έφριγγε από τά μάτια της Άγ-
γελικής εις κάθε διαβάτη, του ξεφύγει μια
μέρα και χτυπή της Άγγελικής την καρδιά!

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΑΝΟΙΞΙΣ

ΨΥΧΗ της έχει χειμώνα άκόμα : και όμως είναι πλέον άνοιξις.

Καμμία νάρκη, καμμία άδράνεια 'ς τή φύσι : — Όλη ζωή, όλη φώς, όλη σχεδόν χαρά . . .

Και όμως τίποτε τό θορυβώδες, τό όργιστικόν, εις χρώματα και σχήματα.

Όλη περιβάλλεται με άνοιξιάτικα φορέματα, όλη είναι στολισμένη με άνθη, όλη πλέει εις κύματα μύρων.

Και όμως είναι γυμνή, αλλά και σεμνή, άπλη, ευδιάκριτος.

Καμμία αυθάδης βλάστησις δέν δικόπτει τήν μουσικήν τών γραμμών . . .

Είναι ή "Άνοιξις φύσεως εύγενοῦς, λεπτής, άύλου, πνευματικής . . .

Είναι ή "Αττική άνοιξις !

Καθησμένη εις ένα βράχο, εις τήν κορυφή λόφου, βλέπει γύρω της τή ζωή που χύνεται εις άβράς μελωδίας χρωμάτων, εις χειμάρρους φωτός, εις λεπτές αρμονίας τόνων, εις αιθήρια κύματα άρωμάτων, και ένθουσιάζεται.

Γυρίζει ύστερα και κυττάζει τή νεκρωμένη της ψυχή, που ή ήλιφίς, ζωντανή άκόμα, τήν είχε τυλίξει με τά υγρά, τά κρύα σάβανα της, και φρίττει διά τήν αντίθεσιν.

Της φίνεται σαν μούμιαι !

« Πώς ! είμαι λοιπόν εγώ ; — φωνάζει, — εγώ που άνειρεύθηκα να πετώ με πελώρια πτερά ύψηλά, ύψηλά, ύψηλά ; να κλέψω χρώματα από τήν "Ιριδα, άρμονίας από τό σύμπαν, φώς από τήν πηγήν του ;

Θέε μου, τί φρίκη !

Είμαι λοιπόν πτωχότερα εις ζωήν από τό μικροσκοπικώτερον έντομον που πετά, από τό σκουλήκι που σιγά σιγά έρπει, από τό φυτό, που έστω και έπιτοπιώς κινείται, δρᾶ . . . από αυτή τήν άκίνητη πέτρα που υγραίνεται, πρασινίζει ;

Είμαι λοιπόν άληθινά νεκρά !

"Ω ! είναι άδύνατον, άδύνατον.

Είμαι τρελλή, ή όνειρεύομαι.

"Όχι ! "Όχι ! Ζω και θέλω να ζήσω !»

Με τούς γρόνθους εκτύπησε τό στήθος της, και κατόπιν με δύναμιν τούς εξέτεινε επανειλημμένως εις τό άπειρον και εφώναζε δυνατά πολύ : (ποιός θα τήν ήκουεν εκεί ; ποιός τήν ήκουσε ποτέ !)

«Θέλω να ζήσω θέλω, θέλω, θέλω !»

Η φωνή της εξύπνησε από τόν λήθαργον τήν ψυχήν της, αι κινήσεις έσχισαν τό υγρό σάβανο : — Τό αισθάνθηκε να χαλαρώνεται γύρω της, και κάποια θερμότης να χύνεται έντός της.

"Ελάθε θάρρος, και εφώναξεν άκόμη δυνατώτερα.

—Θέλω να ζήσω ! Θέλω, θέλω, θέλω.

Ό ένθουσιασμός τήν εξωγόνησε : Τό σάβανον έπεσε, ή ψυχή επάνυσε τά πτερά της.

"Ω ! ναί, ζώ ! Θέλω να πετάξω ύψηλά, να κλέψω φώς, ν' ανάψω μόνη τήν ιερά φλόγα της εστίας της ψυχής μου, να δημιουργήσω μίαν άνοιξιν ιδική μου, να της δώσω ζωήν από τή ζωή μου, ψυχήν από τήν ψυχή μου, να δημιουργήσω κόσμους ιδικούς μου.

Πολύ πριν φύγη ο ήλιος, έφησε τό βράχο, και ήρχισε να κατεβήνη από τήν άνκτολική πλευρά του λόφου, άργά, άργά.

Τί μαγεία !

Εις κάθε βήμα μετ νέα ζωγραφιά ζωής προσετίθετο εις τήν πινακωθήκη της φαντασίας της.

Η ώρα τρέχει !

Ο ήλιος αρχίζει να στέλλη τά τελευταία του θερμά φιλιά. — Βλέπει τήν ήδονή που αισθάνονται τά αντικείμενα που τά δέχονται.

Πώς λάμπουν όλα από αγαλλίασι, από εύπροσύνη !

Τά τζάμια τών μικρών σπητιών της φαίνονται σαν μάτια που χύνουν άστραπές χαρής.

Πώς γελοῦν όλα ! . . .

Θά είναι τόσον ώραία ή δύσις !

Άλλά δέν αλλάζει διεύθυνσιν : φοβείται μη μελαγχολήση με άποχαιρετισμούς και λειποθυμίες ζωηρών χρωμάτων, και νεφών φρυγαλέων χαρῶν . . .

Νομίζει ότι αν κυττάξη τήν εικόνα εκείνη,

ή ψυχή της θα γίνη στήλη άλός.

Θέλει να κρατήσει εικόνας χαρής, ζωηρού φωτός : Εικόνας ζωής, όχι θανάτων . . .

Και ταχύνει τό βήμα . . .

Ο ήλιος γι' αυτή σχεδόν μεσουραναί : και ενώ προχωρεί, δημιουργεί μίαν άνοιξι . . .

*
Σ τόν ίδιο βράχο πάλι !

"Έχουν περάσει αρκετές ήμέρες.

Τό βλέμμα της άνήσυχο έρευνά τά βάθη της άτμοσφαιρας.

Κάποιο μεδίσματα ζωής, κάποια θερμότης λείπει από τήν ιδική της άνοιξι, και ήλθε να τό ζητήσει 'ς τή φύσι . . .

Είναι λοιπόν ασύλληπτα ; . . .

Και δέν είναι μόνον αυτό : της λείπει και κάτι άλλο . . .

Τί παράξενο ! — της φαίνεται πως όλα είναι βουβή, πως άνοιξιάτικο τραγούδι δέν ακούεται . . .

Και τό βλέμμα της όλονέν έρευνά, και ή ακοή της όλονέν έντείνεται, έντείνεται . . .

Εις μάτην ! — "Τι ζητεί, τελείως δέν εύρίσκει.

Κουρασμένο τό βλέμμα της φέρεται χαμηλώτερα, και σταματά επάνω 'ς τά βουνά.

Εύρηκα ! φωνάζει. — Τώρα έννοώ . . .

Μεσα 'ς της ρυτίδες που αυλακώνουν τά ώραία μέτωπα τών βουνών, υπάρχει άκόμα . . . χιόνι !

"Ω δέν έλωσαν τά χιόνια έντελώς : — Η άτμόσφαιρα είναι άκόμη ψυχρά, — Χελιδόνια δέν ήλθαν . . .

Λείπει ή θερμότης : λείπουν ή πλέον χαρμόσυνες νότες από τήν άνοιξιάτικη συμφωνία.

"Ας περιμένο όλίγον άκόμα . . .

Θά έλθη ήμέρα που τά μέτωπα τών βουνών θα αϊθριάσουν από θερμότερα φιλήματα, από γλυκύτερες θωπιείες ήλίου, που τά τρελλά χελιδόνια θα φθάσουν, και τότε . . .

Πουθενά πλέον χιόνια.

Τά τρελλά χελιδόνια τόν άέρα γεμίζουν με τραγούδια χαρής . . .

"Αλλοίμονον ! — ή ιδική της άνοιξις έμεινε βουβή και παγωμένη.

Ποίος θα διαλύση τούς πάγους, ποιός θα τήν θερμάνη ;

"Ηλιος χαρής δέν άνέτειλεν εις τόν ορίζοντα της ψυχής της . . .

Ο ένθουσιασμός είναι φωτιά που διαρκεί στιγμάς. — Τί δυστυχία ! — Αίώνια δέν φωτίζει, δέν θερμαίνει ! . . .

. . . Δυστυχία της . . .

. . . Δυστυχία ! . . .

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

ΤΟΝ ιερό βράχο.

Κάθεται 'ς τήν άκρα του ναού της Άπτέρου Νίκης.

Ο ήλιος έδυσε ήρεμα ήρεμα, αλλά τόσο μελαγχολικά, που τήν

κατέλαβε μιά απογοήτευσις : σχεδόν άπελπισία.

Τί χαίνωσι που αισθάνεται !

Ηθελε να έμεινεν εκεί έως τό πρωί, τό σφύριγμα όμως τών φρουρών τήν άναγκάζει να φύγη.

Περνά από τόν άγιον Δημήτριον που τώρα τόν έχουν κλείσει μέσα 'ς εκείνη τήν άπειρία μάδρα, και στρέφει με άγανάκτησι τό βλέμμα προς τό άλλο μέρος.

Συναντά τά κυπαρίσσια : Δέονται με κατάνοξι : — Ο χορός τών νεκρών τ' ακολουθεί.

Ποτέ δέν της έφάνησαν πλέον πνευματικά. — Όμοιάζουν ψυχές που ύφώνουν με έντασιν προς τό άπειρον τά χέρια, ψυχές που τανύουν, έντελώς όρθές, της μακρούς σπαθωτές πτέρυγές των και ζητούν να σπάσουν τά γήινα δεσμά.

Δέν τό κατορθώνουν όμως : — αι ρίζαι των είναι βαθειά, βαθειά, βαθειά.

Είνχι δέσμοι.

Αυτή είναι ή εικόνα της ψυχής μου : — έσκέψη . . .

Είνχι δέσμοι.

Αυτή είναι ή εικόνα της ψυχής μου : — έσκέψη . . .

Προχωρεί προς τήν Πύκα.

Τώρα πλέον τό φώς ψυχόραγει . . .

Αί γραμμαι μαλακώνουν : — οι όγκοι χαυνούνται : — τά χρώματα λειποθυμούν.

Είναι ώρα γλυκειά : — γλυκειά για κάθε ψυχή που δέν έγνωρισε τόν πόνο.

Είναι ή ώρα ή γλυκειά : — Έντός όλίγου όλα θα ήρεμούν. — Τώρα άκόμη έλαφρά ασθμαίνουν, παλλουν.

Η άτμόσφαιρα δονείται μαλακά, μαλακά :

"Όλη ή φύσις κάτι ψιθυρίζει, κάτι ψάλλει . . . — Ακούονται εν τώ μεταξύ έλαφροί στεναγμοί άνηκουφίσως . . .

Είνχι ή νυκτερινή της φύσεως προσευχή . . .

Δέν είχε δώσει πριν τό σύνθημα τό κυπαρίσαι τό ύψηλό ;

Είνχι ή νυκτερινή της φύσεως προσευχή . . .

Είνχι ή νυκτερινή της φύσεως προσευχή . . .

Τ' άέρινα κύματα που εξακολουθούν να φέρουν μελωδίες αιθήριες, φαουν τήν ευαίσθητη καμπάνα του έρημοκλησιού της ψυχής της.

"Ω ! καμπάνα ! γιατί να μη μένης βουβή ;

Σ τόν ήχο της, θέλα ή ψυχή της, κλείει τά μάτια εις της ήρεμες ζωγραφίες που απλώνονται γύρω της, που ή θεία των τήν κάμει να

λησμονη τόν ταπεινό κόσμο, και της χαρίζει γαλήνη, και εισέρχεται εις τόν έρημο, τόν παγωμένο νάο...

"Αν είχε κι' αυτή ευχαριστίας προσευχή να είπῃ, ποία άνγκούφισις!

Πτωχή ψυχή! πόσες φορές 'ς τή ζωή σου εύρέθηκε 'ς αυτή την ευχάριστη θέσι; — Είμπορείς να της μετρήσης εις τά δάκτυλα του ενός χεριού σου;...

Έκει όμως που άσυναίσθητως 'ς τό βάθος προχωρεί τό φαιό φάσμα τής θλίψεως, τήν κλείει σφιχτά 'ς τή ύγρή άγκαλιά του, και τής άφαιρεί όλη τή θερμότητα που τής έγάρισε τό φώς του έξω κόσμου. — Και όταν έφθασεν έμπρός εις τό σκοτεινό βωμό, έπεσεν άναίσθητη...

Δέν είχε τή δύναμι ούτε να θρηνηση!

Πτωχή ψυχή, μή ακούς ποτέ τόν ήχο τής καμπάνιας του έρημοκλήσιου σου;

Έγεννήθηκε για να πεθῆς εις τό φώς: — σκότος για σε είναι θάνατος.

Δέ υπάρχει για σε Έστιας: — δέν θα αισθανθῆς ποτέ τήν ευεργετική πνοή της!

Μία σπίθα έτρεμόσθουε ακόμα μέσα 'ς τή στάχτη, τήν έσβῃσαν κι' αυτή.

Πέτα 'ς τό φώς του έξω κόσμου!

Πέτα! — πέτα χωρίς καμμία σκέψη...

Πέτα πριν περάση απ' εδώ τό μαύρο φάσμα τής οδύνης: — και τότε άλοιμόνον, — παγωμένη ως είσαι, θα σε δέση με τής βαρειές τής σιδερένης άλυσίδας του, και θα μένης αιώνια 'ς τό σκότος.

Πέτα 'ς τό φώς, πέτα, πέτα!

Πέτα χωρίς να σκέπτεσαι τίποτε: — άρκει που αισθανεσαι μόνον.

Πέτα διψασμένη για φώς ψυχή: — εδώ είναι ή πηγή του.

Πιε, μέθος.

Ναρκώσου από ήμερες άρμονίες άβρών χρωμάτων, από άπλότητα γαληναίων γραμμών...

Μή σκέπτεσαι τίποτε, πέτα 'ς τό φώς...

Πέτα! Πέτα!...

ΜΟΙΡΑΙΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

«Προτιμώ ένα δένδρο, από έναν άνθρωπο.» Μπετόβεν

ΚΟΙΤΟΝΤΟ όλοι εκεί πεσμένοι, οι άμορφοι, σειρά - σειρά, άπάω στο πεζοδρόμιο. Έπίρασα και τούς είδα κι' έννοιωσα τόν βαθύ πόνο που νοιώθω πάντα όταν βλέπω τα άμορφα πράγματα να...

πληγώνονται και να πεθαίνουν. Αδιάφορο, αν είναι άνθρωποι ή δένδρα ή έθνη, ή αν είναι μικρές χρυσές πεταλούδες ή αν είναι μεγάλα άστρα. Όσο μικρότερα είναι, τόσο περισσότερο πονώ. Και γι' αυτό...

Αυτ' τρεις άνθρωποι έτριγύριζαν κάθε δένδρο κι' έκρατούσαν άξίνες και τό πλήγωναν. Ένας νέος έπέρασε και τούς έρώτησε κάπως άπτόμα γιατί τα κόβουν και αυτοί έγέλασαν και είπαν τρελλός θα ναι. Και τόν περιεκύκλωσαν όπως περικυκλώνουν...

Ό νέος έφυγε κι' ήρθαν δύο τρία πουλιά από ένα δένδρο άντικρυνό κι' επέταξαν εκεί που ύψωνε προ μίας ώρας ακόμα τό φύλλωμα τό πεσμένο και τό ζήτησαν. Έπέταξαν εδώ κι' εκεί, δέν τό βρήκαν κι' έφυγαν και ξανάρθαν πάλι, έφώναξαν, κάτι φαίνεται θάπαν στα φύλλα κι' έπερίμεναν να κινηθούν και ν' άπανθήσουν—σαν άλλοτε. — Και αυτά έμειναν πεσμένα χάμω πεθαμένα. Έφυγαν τα πουλάκια. Θάειπαν, κανείς κυνηγός θα τα κυνήγησε κι' αυτά, θα τα σκότωσε κι' εκούρνιασαν στο άντικρυνό δένδρο και δέν έμιλοθσαν πλειά.

Έφυγα στενωχωρημένος. Μούπαν πώς τα κόβουν για να περάση ηλεκτρικός τροχιόδρομος...

Για νάρθῃ τό ωφέλιμο, φονεύεται τό ωραίο. Κι' όνειροπέλησα πάλι μπροστά στα πεθαμένα, στα ριγμένα χάμου φυλλώματα τήν πρωτόγονη, τή άμορφη ζωή. Το ραβδί του πεζοπόρου και τα χέ-

ρια τών γυναικών πουνε πιασμένα από τις λαγόνες σαν χέρια στάμνας—κι' έχουν στο κεφάλι των τό μικρό φορτίο και ηγαίνουν σιγά σιγά στη στρατά.

Έπήγαινα πατώντας τα πεσμένα δένδρα κι' ένθυμούμην μιá έπίσκεψί μου προγθές σ' ένα μικρό σαλονάκι μιās δεσποινίδος. Κι' έταύτιζα μερικά αισθήματα πεσμένα μέσα μου, με τα πεσμένα δένδρα.

Μόλις είχε σωπάσει τό πιάνο κι' εκουθεντιάσαμε για τα τελευταία τα λεπτεπίλεπτα και έξεζητημένα και επιπόλαια δράματα τής γαλλικής φιλολογίας. Όμιλούσε σιγά σιγά μ' ένα ύφος λεπτεπίλεπτο και έξεζητημένο και επιπόλαιο.

Αίφνης ανέβηκεν άπάνω στα παράθυρα κι' έμπήκε από τις μεσανοιγμένες γρίλιες τό κουνούπισμα τό έλαφρό και ειδυλλιακό τών γιδιών που περνούσαν. Έκείνη δέν τ' άκουσε. Κι' έγώ πλειά δέν άκουα έκείνη.

Μόλις συγκρατήθηκα να σηκωθώ και να τήν πιάσω από τό χέρι και να της πω: Πάμε!

Πάμε έξω στη κολυμβήθρα του πρασίνου να καθαρίσωμε τήν ψυχή μας απ' όλες τις άρρώστειες.

Θ' άνεθούμε πειζοί τό μικρό βουνό και θα κουραστούμε και θα καθίσουμε στη κορφή και θα ίδούμε κάτω τούς κάμπους. Θα σε κάμω ν' άκούσης τήν άρμονία που πλέκουν στο σουρούπιωμα τα πρέβατα όταν γυρίζουν στη στήνη και περνούν από τις ρεματιές και από τα γοχλάδια τών ξεραμένων ποταμών.

Από πίσω των έρχεται ήλιοκαμένος ό βροκός και σφυροκοπᾷ, χαρούμενος ή άργολαίτ' με τη φλογέρα στα βούνα τήν αγάπη του. Δέν θα μιλήσωμε πλειά για τή μελαγχολία του Ουάιλντ, ούτε για τόν άμορφο εκφυλισμό του Ουάιλντ, ούτε για τα παραληρήματα τών Χόφμαν. Θα σου δείξω τούς άμορφους θεούς που ζούνε άκόμη στις γαλάζιες καμπυλότητες τών βουνών μας και τούς σατύρους που παίζουν με τις νεράιδες στον ποταμό. Θα σου πω ό,τι πράσινο κρύβει ή ψυχή μου για τα στάχυα, θα σου πω και για τούς δρυς.

Τί καλό μάς έκαμεν ό πολιτισμός που έγάλασε όλη τήν άμορφία τής πρωτόγονης ζωής και τών ένστικτων;

Αυτά έσυλλογιζόμουν χθές, όταν είδα τό δειλινό πεσμένα τα φυλλώματα χάμω. Και έσυλλογίστηκα άκόμη πώς θα γελοούσεν ή άμορφη δεσποινίς, τό άμορφο γέλοιο τής κομψής ήλιθιότητας, και πώς θ' άπλωνε τό χέρι της και θα ριγνε όλο μου τό πράσινο Όνειρο όπως έτριγυριαν χθές γελώντας οι βανουσαι τό πράσινο δένδρο...

ΚΑΡΜΑ ΝΙΡΒΑΜΗ

ΑΡΧΑΙΑ ΤΕΧΝΗ

Απλώνονται τα χέρια σου όπου φεγγοβόλωνε, άπάνου από τούς βωμούς με θείαν ήσυχία. Ό νοός και τ' ήγια δάκτυλα που άστραπές σκορπάνε, πλάθουν άπό στα μάμαρα μιá δημιουργία.

Άφραστοι εις τήν άμορφιά κόσμοι γοργοπερνάνε, βγαλμένοι από τα χέρια σου, Άθάνατη και Θεία. Ζούνε σ' άκυσφοαιρες ψηλές και μ' άρμονία πάνε τα έργα σου για να βρουνε λάμψη κι' άθανασία.

Και τριγυρίζει να ένα φως άσύνκριτο δώ κάτω, που πιθυμάω με αυτό να ρθῆς να με φωτίσης, Θεά που αναπαύεσαι στη νύχτα ενός θανάτου.

Αχ! σήμα αβριο, θεά, για να δημιουργήσης πάλι τόν ήγο σου κι' ισο με όλα τα καλά του. Έλα, Θεά! Έλα, ω Σύ, πάλι να ξαναζήσης!...

ΦΩΤΟΣ ΠΙΟΥΓΛΛΗΣ

ΣΚΙΑΙ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ,

Στο λούκωμα τής Δεσποινίδος *

Μη μου ζητῆς χαμόγελα, μη μου γυρεύης δάκρυ. Τα σκόρπια ό δύστυχος στού πέλαου τήν ήκη Στην άγκαλιά Της γέροντας όν τόν άφρο στο βράχο!..

Μη μου ζητῆς τής νεότης μου όλόδροσα λουλούδια, Μη μου ζητῆς όλόγλυκα τής άνοιξ' τραγούδια, Μη μου ζητῆς όνειράτα και πόθους που γελάνε Μαράθηκαν στα χέρια μου, σκορπίσανε και πάνε...

Ένα λουλούδι δός με Σύ τής έμμορφης ψυχής Σου Τήν έρημη καρδοϊλιά μου μ' έκείνο να στοίλω Κ' ένα παλμό Σου μοναχά για σάντροφό μου νάχω!...

Δέν μ' απομένει τίποτε κ' έμε να σε χαρίσω Παρά κλωνία της τής και φύλλα κυπαρίσσου...

ΑΙΜ. ΕΛΕΓΘΕΡΙΑΔΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Του Thomas Hood.)

Στην κ. Μαρία Μ. Δεσποινίτου

Θυμώμαι άκόμη τό μικρό και ταπεινό σπιτάκι που τής ζωής είδα τό φώς... Από τό παραθύρι έμπαινε ό ήλιος χαρσώπός, κ' έγώ μικρό παιδάκι θαρρούσα όλη μου ή ζωή πως θάνα πανηγύρι.

Τότε δέν φεύγατε οι στιγμές όγλήγορα όπως τώρα και οι ώρες οι χαρούμενες πως ήσαν μακρινές...

Μη τώρα, όϊμέ, παρακαλώ μες τής ζωής τήν μπόρα πριν ξεμερλώση να σβουδοθόν οι μέρες μου οι στενές.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Από όλα τα πάθη τή χειρότερον εινε ό έρωσ. Προοβάλλει συγχρότως τήν κεφαλήν, τήν καρδιαν και τό σώμα.

Βολταίρος

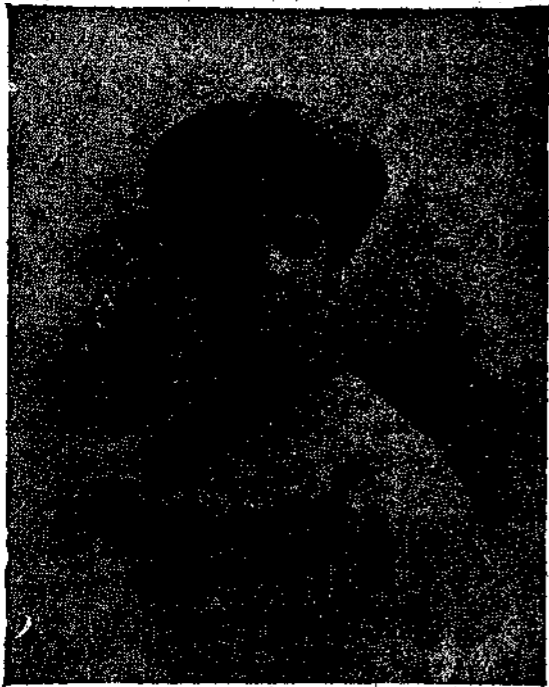
Δύναται τις να κινή περι τής εναισθησίας ενός καλλιτέχνου εξ ενός άνθους τό όλοϊον εξωγράφισε.

Στήθενας

ΕΛΠΙΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

τάση εις τας τεχνικώτερας διακινήσεις. Και εινε η φωνη της φωνη πλήρης δυνάμεως αλλά και χάριτος, ευστροφος και μεταλλική, αρμοζομένη προς τα εκδηλούμενα αισθήματα, αποκαλύπτονσα αυτήν την ψυχήν του συνθέτου, εχομένη δπως πάντοτε των κανόνων της τέχνης. Δεν έχει τίποτε από το εξεζητημένον και αμφίβολον και βεβιασμένον των ερασιτεχνών του άσματος' εινε φωνη ητις εν τη σκηνη του θεάτρου θα αναδειχθῃ επί πλέον και θα καταστήσῃ την δ. Καλογεροπούλου θεατρικόν αστέρα. Εις τας συναυλίας η δ. Καλογεροπούλου φαίνεται σινοχορομένη από τον περιορισμόν της στάσεως. Αι κινήσεις των χειρών και οι βηματισμοί, οι τόνον βοηθοῦντες εις την έκφρασιν του άσματος, λείπουν· δεν υπάρχει η ελευθερία η υποβοηθοῦσα την ευσυρτηραν της φωνής εκδήλωσιν.

Εις το πρόγραμμά της δεν εληγάμην ότι εινε 'Ελληνίς. Έψαλλε μίαν αρχαίαν aria (1650) του Bussani και την μελωδίαν του Glück «O del mio dolce ardor» συντεθειμένην επί αρχαίον ελληνικόν μοτίβον. Εις το δεύτερον αυτό άσμα η δ. Καλογεροπούλου εδριμάμβυσεν ητο το εκλεκτότερον μέρος του προγράμματος και το εξετέλεσε μεθ' υπερόχον εντελειας. Και της «Φλόρα Μιράμιλις» του Σαμάρα το «Deh! lasciammi tornare» ετραγοῦδρος θανμάσια, ως και την Adelaide του Beethoven με πολλήν τέχνην και έκφρασιν. Την συναυλίαν, ην εβραίθησεν ο τετραχορδιστής κ. Καρακώρης διερχομένουσ πολλῶν εὔμορφα μίαν σονάταν του Ρουβινσταίν και πεντὰς καλλιτεχνῶν εκτελεσάντων μίαν σύνθεσιν του Schumann, επέστρεψε του Φάουστ το «Ciera un Ren» εις το όποιον νέα χαρίσματα της εξέχον φωνής απέδειξεν η καλλιτέχνης.

Η δ. Καλογεροπούλου οὐδεμία αμφιβολία ότι θα καταστή ταχύτατα διεθνή δόξα του άσματος. Και διὰ την 'Ελλάδα, την πρωτοτάτην εις θησαυρούς γυναικείας φωνής, την μόνον μίαν Φωκά έχουσαν ανεκδοσίατος να επιδειξῃ, η εμφάνις της Ε. Καλογεροπούλου πρέπει ιδιαίτέρως και ενθουσιωδῶς να χαιρετηθῇ. Αι 'Αθήναι αι όποιαι παλαιόν δια ελληνικόν μελόδραμα και δεν ήμποροῦν ν' αποκτήσουν, ζηλοτύπως θα παρακολουθήσουν τας επιτυχίας της ελληνίδος αιδου με την κρισην χαράν ότι όταν θα ενσαρκωθῇ το όνειρον της συμπήξεως ἑλλ. μελοδράματος, η διακεκομμένη 'Ελληνίς θα σπεύσῃ να προσφέρει το τάλαντόν της, καταθέτουσα οὕτω το θεμέλιον της εθνικῆς μουσικῆς.

Η δ. Καλογεροπούλου εινε καθ' ὅλην την εὐρείαν σημασίαν της λέξεως καλλιτέχνης. Διότι δεν εινε μόνον αιδούδς, αλλά και δόκιμος ζωγράφος και λογια. Έκ των έργων της δημοσιεύομεν το «Όνειρον», μίαν ἀνταρτίσασιν των ψυχικῶν της συναισθημάτων, ειχε δε την καλοσύνην να υποσχεθῇ εις την Πινακοθήκην, ότι θα τη αποστέλλῃ καλλιτεχνικά άρθρα εν Παρισίον, ενθα επί διετίαν θα παραμείνῃ, χάρις εις την γενναιοδωρίαν πλουσίας ἑξ' Αἰγύπτου κυρίας.

ΠΡΙΝ η εἰδη εις τας 'Αθήνας προηγήθη συναυλία ἐκείνων από την 'Επιτάφορον. Αι Βυζαντιναι εφημερίδες συνεχῶς και ενθουσιωδῶς ἐξῆραν τους θριάμβους νέας ελληνίδος αιδου, της δεσποινίδος 'Ελπίδος Καλογεροπούλου.

Η πατρική της οικογένεια καταγεται εν Χαλκίδος. Η καλλιτέχνης εγεννήθη τῷ 1886 εις το Πέραν της Κωνσταντινουπόλεως, ενθα ειχε μεταναστεύσῃ ο πατήρ της. Τῷ 1897 η οικογένειά της ἀπεκατεστάθη εις 'Αλεξάνδρειαν, ἐκεῖ δὲ ἐφοίτησεν η 'Ελπίς εις το 'Αβερῶφειον Παρθενωγαγοίον, ὅθεν ἐξῆλθεν ἀριστοτέχης τῷ 1902 Παιδιόθεν θερμῇ λάτρης της καλλιτεχνίας, εδειξεν ἐνωρίς κλίον μοναδικήν εις το ὅμα και την ζωγραφικήν. Η ἑλλ. κοινότης 'Αλεξανδρείας ἐκτιμῶσα το τάλαντον της, την ἀπέστειλεν πρό διετίας ὑπότροφον προς τελειοποιήσιν εις Μιλάνον, ενθα ὑπό την διδασκαλίαν των καθηγητῶν Βάνζο, Καρκάνο και ἄλλων κατηρίσθη τελείως, ἀριστεῦσασα κατόπιν εν διαγωνισμῷ της 'Ακαδημίας Βεῖρας.

Η συναυλία ην ἔδωσεν εις το 'Ὀδεδιον 'Αθηνῶν ἀπέδειξε τι θησαυρόν φωνής εγκλείει. Κανείς δεν ὑπέθετε ότι η 'Ελλὰς έχει τοιαύτης ἄξιας αιδούδ. Η μικρὰ αἰθουσα του 'Ὀδεδίου κατέως τώρα δεν ἀπήχησε από τόσον ἔντονον, διαυγή, σταθεράν φωνήν. Η δεσποινίς Καλογεροπούλου έχει το χάρισμα ότι κατέχει ἀβιάστους και τους υψηλοτέρους, ὅσον και τους χαμηλοτέρους τόνους. Ψάλλει με πεποιθήσιν και εινε κυρία της φωνής της, δυναμένη να την διενδύη κατά βούλησιν και να την ὑπο-

ΟΝΕΙΡΟΝ

ΤΑΝ ἔφθασεν εις την κορυφήν του ἀνηφόρου, τον όποιον ἀνέβαινε, ἐστάθη εν ἐκστάσει. Τίποτε δεν ἐννοούσεν. από το χάος, το όποιον εξεστεινέτο εμπρός του και το άμυδρόν και άόριστον ἐκείνο φῶς, δια μέσου του όποιου δεν ἤδύνατο τίποτε να διακρίνῃ, τον κατέπληττε. Στρέψας εὐρέθη ἐνώπιον ὠραίου νέου, ὕψηλου, μεγαλοχρῶνου, με μαύρα σπινθηροβόλα μάτια, μ' εὐγενέστατον ὕφος. Ο νέος πλησιάζας αὐτόν.

—Φίλε, τῷ εἶπεν, ἐγὼ εἶμαι ὁ ὀδηγός προς την ἀπόλαυσιν, τον πλοῦτον, την πραγματικὴν, την ὕλην ζωὴν, και ἂν θέλῃς να ζῆσῃς εὐτυχῆς, να αισθανθῆς πραγματικῶς ὅλας τὰς ἡδονὰς της ζωῆς, ἔλα μαζί μου! Βλέπεις ἐκεῖ κάτω τον μαύρον ἐκείνον ὄγκον, πῶς χάνεται μέσα στὸ πολὺ φῶς! Τὸν διακρίνεις! Εἶνε ἡ Γῆ. Ἐκεῖ θὰ σε ὀδηγήσω και θὰ ζῆσῃς αἰωνίως ἀπολαμβάνων εὐχαριστήσεων, θὰ ἔχῃς ὅ,τι ἐπιθυμῆς, και δεν θὰ κοπιᾶσῃς, ὅτε θὰ βραδύνης δια να φθάσῃς, ὅπου θέλεις. Ο δρόμος εἶνε σύντομος και ἐντὸς ὀλίγου και οἱ δύο θὰ ἤμειθα ἐκεῖ. Μὴ χάνῃς καιρόν... εμπρός ἔλα!

—«Καλὰ» εἶπε, μετ' ὀλίγων λεπτῶν σκέψιν, «έρχομαι», και ἤτοιμάζετο να προχωρήσῃ, ὅτε μία χεὶρ τον ἐκράτησεν ἑλαφρὰ από τον ὦμον και μία μελωδικὴ φωνὴ ἐφίθουσε «στάσου.» Μ' ἐνὰ βραχύνον ἄ, το όποιον τον ἐπληξεν εις τον λαιμόν, ἔπρσεν εις τὰ γόνατα ἐνώπιον ὠραιότατης κόρης, ητις ἐστῆκετο ἐκεῖ, ντυμένη μέσα στ' ἄσπρα, με ριχμένα τὰ καστανά μαλλιά της εις τους γυμνοὺς ὤμους της, με μισοκλεισμένα μάτια, ὠραία και αἰθερία ὡς ἄγγελος.

—Μὴ, φίλε μου, μὴ πᾶς ἐκεῖ, μὴ! Ἐλα μαζί μου, εἶμαι ἡ ἰδανικότης, η τέχνη σου, η ἀγάπη σου, η μουσική σου. Θὰ ζῆσωμεν πράγματι εὐτυχεῖς μαζί. Ἴδὲ ἐκεῖ ἔπάνω, μέσα σ' ἐκεῖνο το ἄσπρο χάος, εἶνε ὁ Οὐρανός, εις τον όποιον θὰ σε ὀδηγήσω και θὰ ὑποφέρωμεν, θὰ κοπιᾶσωμεν και δυνατὸν να μὴ φθάσωμεν, διότι ὁ δρόμος εἶνε ἀτελεύτητος και σχεδὸν ἀπρόσιτος... μὰ θὰ σοὺ παρέχω την γλυκειάν της ἀθανασίας ἐλπίδα, θὰ ἤμαι πάντα μαζί σου, εἶπε σιγά, και σκόψασα ἰθῶπις με τὰ χεῖλη της τὰ ὠραία ξανθὰ μαλλιά του.

—Ὁραῖον και γλυκὺ πλᾶσμα, ἔρχομαι, ναί, ἔρχομαι μαζί σου, ἐφώνησε, και ἐνῶ τῇ εἵτανε την χεῖρα δια να τον βοηθήσῃ να σηκωθῇ, ἔστρεψε και ἔστειλεν ἕνα ἐγκάρδιον ἀσπασμόν εις τον νέον, πῶς ἐγάθη σχεδὸν μέσα εις το φῶς.

—Πηγαίνομεν λοιπόν! εἶπεν ἐκείνη και ἑλαφρὰ ὡς πτηνὸν ἤρχισε τον δρόμον της, ἀκολουθουμένη ὑπό του νεαροῦ συντρόφου της. Ἀλλὰ κατόπιν μακροῦ ταξιδίου, κατόπιν μυρίων κοπώσεων και ἐξαντλήσεων, κατόπιν ἀφορήτου πυρετοῦ, πείνης και δίψης, ἔπρσεν εις τον δρόμον μέσα εις τὰς ἀγρίας βάρους και ἐνῶ ἐξέπνιεν εις τους βραχίονας της πιεστής φίλης του... ἤνοιξε τὰ μάτια και εὐρέθη ἐρ-

ΕΛΠΙΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ριμμένος εις το ψάθινον κάθισμά του, εμπρός εις το τραπέζι, επί του όποιου ἀκουμβήσας εἶχεν ἀποκοιμηθῇ. Το βιολί και το τόξον του με δύο τετράδια μουσικῆς εις το πλάγι του επί της τραπέζης ἐκοιμῶντο, φαίνεται, και αὐτὰ μαζί του, ἐνῶ ὁ βορρᾶς ἐσύριζεν εις τὰ παράθυρα, οἱ ξύλινοι τοῖχοι ἐτρίχαν και το κρῦο του Δεκεμβρίου τον εἶχεν ἐγγίσει κατάκαρδα. Ἐμεινεν ὀλίγα λεπτά εις την θέσιν του τρέμων, ὕστερα ἔστρεψε και εἶδε το στρώμα του κάτω σὲ μίαν γωνίαν του ὀωματίου, ἐρριψεν ἐν βλέμμα προς το τρεμοσβόνον φῶς του κηρίου του, πῶς ἔκαιεν ἐκεῖ πλησίον, ἔσφιξε το βιολί του εις το στήθος του, και:

—Ὁ γλυκεῖά μου Μοῦσα, εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς, πῶς σ' ἠκολούθησα, ἔστω και ἂν ἴσως τώρα προς χάριν σου... πεινῶ, ἐξεφώνησε και σβύσας το κηρίον του, ἔπρσεν χαμογελῶν εις το ἀγύρινον στρώμα του.

ΕΛΠΙΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΛΟΓΙΑ ΤΡΕΛΛΟΥ

ΙΑ αγάπη μ'ας έκρα-
τούσε σιμά τους δύο
μας κι' ένα φρικία-
σμα φυγικής αρμο-
νίας.

Σκέψου! Κύτταξε

κάτω πάντα και στήλωσε τα μάτια σου βαθειά στη γη. Θέλεις να πής τα μυστικά σου, θέλεις να τα θάψεις; Σκέπασέ τα με άνηθ λιμονιάς, λευκά δεν είναι;

Μή με κυττάξεις έμένα διόλου, δεν ανήκω πια σε Σέ, όχι, και έφυγε, έφυγε κείνο που μ'έκανε και πονούσα.

Μόνο κύτταξε τη γη, το χώμα.

Γιατί είσαι δειλή; γιατί τρέμει ή φυγή σου, ή αγρίεψε λίγο και σύ, πές μου την αλήθεια, άφησε τα φέμματα.

Στάσου να σ'ερωτήσω και στάσου να σου πω.

Αλήθεια, δεν σ'αγαπώ πια, δεν τρέμει ή καρδιά μου, δεν κοιτεί πια για Σέ.

Μή με κυττάξεις έτσι δειλά και τρομαγμένα ήρεμη νεροφορεμένη Έστία, Αντιγόνη σ'έπεθύμησα, Ίσμήνη σ'εύρα. Και σε βλέπω ωχρά παρθένα με την τρομάρα την κοριτσιάστικη!

"Ε! τι μιλώ μαζί σου, δεν σ'αγαπώ πια.

Μου πέταξ'ή αγάπη βαθειά απ'την καρδιά, δεν θέλω να την εύρω ποτέ, ποτέ μου πια.

Μείνε μόνο λίγο να θύσωμε στο βωμό της Αγάπης για τελευταία μας φορά. Μή με κυττάξεις διόλου, όχι δεν θέλω, μόνο εκείνον το βωμό με το μαρμαρίνο άγαλμά του και το ιερό μισγυλιό του.

Φύγε, πήγαινε όπου θέλεις, εγώ δεν σ'αγαπώ, θέλω μένον να διαρκύω γυρμένος στην όχθη του ποταμιού και να σφυρίζω πένθιμα τραγούδια μαζί με το σύστημα των δένδρων, θέλω της νυκτερινής σιέης, εκείνες αγαπώ τώρα, θέλω τα μαρμαρίνα στοιχεία και τα σύννεφα του ούρανού, μη μείνης μαζί μου, φύγε, φύγε.

Σου έκλεψεα το πετράδι της καρδιάς σου και το χνούδι της Ψυχής με φθάνουν, δεν θέλω τίποτ' άλλο, μακράν, μακράν μου σε ξένες αγκάλες πήγαινε να πείσης, άλλον αγέρα πήγαινε να αναπνεύσης...

Αυτός εδώ είναι πληκτικός ούφ'μελαγχολία!... Φεύγετε!... Φύγε! Φύγε!

Εγώ θα μείνω μένος μου. Σου το όρκίζομαι άλλη γυναίκα πια δεν θ'αγαπήσω έτσι. Αχ τέτοια αγάπη είναι φοιική. Με το λεπτό χαμόγελο

της πίκρας στα χείλη και με το δάκρυ του τρελλού θέλω να περάσω τη ζωή μου.

Μή μένεις πια μαζί μου, όσο Σε βλέπω, τόσο μ'ανοίγεις βαθειά στα στήθη την πληγή. Μόνο αν ήσουν Αντιγόνη θα μ'εγιάτρευες.

Μυρίνης άρωμα πνέει γύρω μου, μη θέλεις να Σου δώσω και Σένα.

Δεν Σου δίδω, είμαι έγωίστης.

Μένος μου θα το αναπνεύσω. Φύγε, φύγε, μη μείνης μαζί μου.

Πέσο θέλω να αναπνεύσω μονάχος μου, πόσο ζήτησα της μυρίνης το άρωμα στη μοναξιά! "Ε! θα γείνω πια δυνατός, μαζί σου ήμουν αδύνατος.

Δεν είσαι ή αιώνια γυναίκα, είσαι όμως ή παρθένα ή δειλή με το ωχρίασμα και το συνείρασμα της νόμης.

Νύμφη, όνομα που προφέρουν τα χείλη μου. Νύμφη, Νύμφη των όρέων, Νύμφη των άγρών... Αμυρλλίς.

Δεν ήμωνα εγώ που Σε ζήτησα Αμαρυλλίδα; "Ε πια θέλω να γείνης Νύμφη, ού, πόσα ζητώ! μήπως δεν είσαι δειλή;... το ξέρω!

Στάσου πάνω στο βράχο και κύτταξε το μικρόκοσμο και σκέψου όλες του της ανισοροπίες. Δες κείνο τον όγλο που φαίνεται σαν μυρμήκια μέσα στους στενούς δρομίσκους να γυρίζουν σαν ζουρλισμένοι και σκέψου πως είναι βασίλαιο της ζωής. "Ε! είσαι και Σου απ'αυτόν!

Απόστασα να Σου μιλώ, φύγε και κλάψε λίγο σαν διαβαίνεις το δρόμο της σκέψης άργότερα στη ζωή Σου, ραίνε με άνθους και κλάμματα την έποχή που Σ'αγάπησ'ένας θυμήσου το προσήλωμά του και σκέψου την αγάπη του, έβγαινε από τα στήθη του και έσταξ' αίμα από την καρδιά του.

Θυμήσου το γελαστό του ύφος με την αίσιοδοξία ζωγραφισμένη και την τρυφερότητα του έραστού άχώριστη.

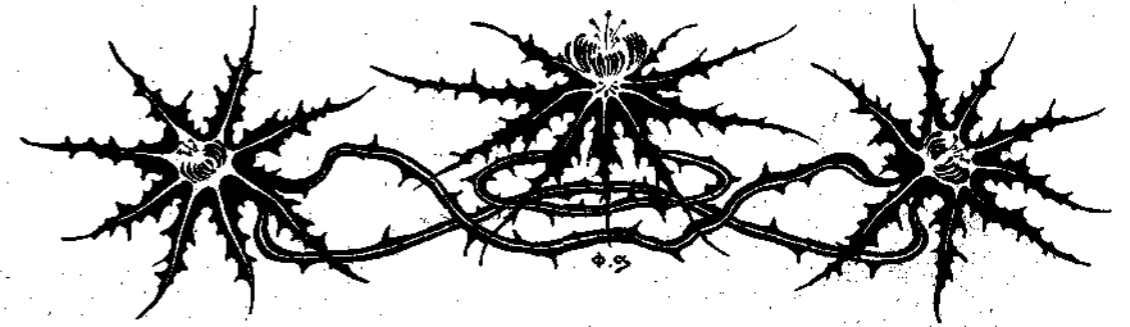
Θυμήσου!... και έλα να Σε φιλήσω για μια τελευταία φορά. "Ελα να Σ'αποχαιρετίσω με ένα έναγαλίσμα αγνό σαν την κέρη του ματιού Σου. Να Σου πω δύο λόγια βουβά και να Σε κυττάξω στα μάτια λίγο, έλα, δεν Σε λημονώ εύκολα...

Εγώ θα περάσω από τον μακρυνό δρομάκο, θα έλθης να μ'εύρης; δε Σε θέλω, μόνο θέλω άργότερα το παιδί Σου να το χαιρώμαι, μαζί του θαύω Σένα.

Εγώ θα περάσω από τον μακρυνό δρόμο, θα έλθης να μ'εύρης; δε Σε θέλω...

Addio...

ΙΑΣΩΝ ΣΕΛΗΝΑΣ

ΣΚΙΑΙ ΟΝΕΙΡΩΝ

ΓΡΑΜΜΕΣ ΑΤΕΛΕΙΩΤΕΣ

ΕΣΑ στην ψυχρήν ά-
τιτύσφαιρα την σκο-
τεινιασμένη εκείνη έ-
νοιωθα την ψυχή μου
να αγωνιζό από πε-
ριέργεια, να άσφυκτιζό

από αγωνία... Αόριστα άντελήφθην πως βρισκόμουν σε παλάτι θεόρατο, ιδιόρρυθμο, παλάτι παράξενο, του όποιου οι τοίχοι κυκλικοί έγυρναν σε θόλο υπερήψηλο. Σκοτάδι άπλώνετο τριγύρω κι' έδειχνε κάθε σκιά φωτός, σαν κρύβεται και σβένει το φώς του ήλιου στα φθινοπωρινά δειλινα από τα μαύρα σύννεφα τα πελώρια στοιχειά, που με φοβερή γρηγοράδα εξαπλώνονται άγρια στο γαλάζιο κρεβάτι του ρακνού. Η άμφιβολία άρχισε να με τυραννή, το σκοτάδι επέζε την ψυχή μου. Ακίνητη, πάντα στην ίδια θέσι δειλή και φοβισμένη, περιέργη και άπορημένη έριχννα τριγύρω το βλέμμα επίμονον, να έρευνήσω το Παλάτι. Παντού την σιγή και τη νεκρα άπαντούσα, την άπνεη έρημιά του σκότους... Κουράστηκα περσι από την άδικη έρευνα, νερλώθηκε ή ψυχή μου από την σιγή και βυθίσθηκα σε άναίσθητη ρέμβη, πάντα σε στάσι ναυελή, άφηρημένη και άκίνητη.

Εάφου στους θόλους άντήχησε κάποιος άγνωστος σκοπός τραγουδιού λυπητερού, κάποιου τόνοι παράξενοι που ζύπνησαν την κοιμισμένη ήχώ του παλατιού και τάραξαν τον άτέλειωτο ύπνο του θόλου.

Εαφνιασμένη από τον αϊφνίδιο ήχο, τον άγνωστο, δεν μπόρεσαν άντιληφθώ καλά - καλά τί γινότανε στον ήχο άκολούθησε κάποιος κρότος υπόκωφος, κάποιος παράξενος θόρυβος, σαν πάλη θεριών, που έσκόρπισε στην θαμνωμένη ψυχή μου τον φόβο και την ταραχή... Και πάλιν έφθασε στην άκοή μου μακρυσμένος ήχος

τραγουδιού που σπάραζαν οι τόνοι στην ψυχή μου και πάλιν άντήχησαν πνηγύρια από φωνές άνήμερες...

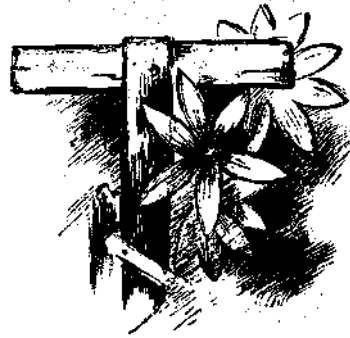
"Η φωνές και τα τραγούδια διάβηκαν απ' έξω από το μέρος εκείνο, όπου πια επίμονη γυρνούσε ή ματιά μου. Χέρι Δράκου έκτύπησε με δύναμη άγρια θεριού τον τοίχο και άντήχησε φοβερή στον θόλο ή βοή. Η πέτρας έκύλισαν με κρότο σε σωρό και φώς άτέλειωτο ξεχύθηκε από το χάλασμα του τοίχου και πλημμύρισε το παλάτι το μυστηριώδες. Τα μάτια μου θάμπωσαν από το κόκκινο φώς που σελάγιζε στο άπέραντο θόλο και ζαλισμένη κύτταξα τριγύρω ταραγμένη ακόμα από τον άπαισιο κρότο, που θαρούσα πως άντήχησε στις ψυχής μου τα βάθη... "Αρχισα να συνειθίζω στο φώς...

Έριψα και πάλιν γρήγορα βλέμμα στο παλάτι και άπορία διάβηκε από τον ούρανό της σκέψης μου και πόνος έσπάραξε την ψυχή μου...

"Ημουν σε πύργο αληθινά. Ο θόλος σχηματίζετο από τοίχους λευκούς, χωρίς κκιμά πτυχή, σχεδόν κυκλικούς. Φαινότανε σαν πύργος μαγικός λαξευμένος σε θεόρατο βράχο. Στην μέση του πύργου άντίκρουσα πελώριο μαρμαρίνο θεό καθισμένον σε θρόνο από λευκό κρύσταλλο. Στο μέτωπο του Γίγαντος, το Πνεύμα είχε χαραχτή με τη σφραγίδα την αιώνια το σημείο των έκλεκτών. Τα μάτια του καμωμένα από γαγάτη λυπυρίζαν σαν άσβυτα άστέρια. Στο λευκόχρυσο φώς τους καθρεπτιζετο κάθε σκέψη αιθήρια, κάθε ιδέα άπόκοσμη...

Απορημένη στην θαριά του, μαγεμένη απ' την μυστική δύναμη που ξεχύνετο γύρω Του και δεσμευε κάθε μου σκέψη, έμεινα ακίνητη, όλη έκστασι στα αιθήρια κάλλη Του, με τη ματιά προσηλωμένη χωρίς θέλησι στον πελώριο Γίγαντα που εξαπλώνετο απ' άκρη σε άκρη στον πολύτιμο άστραφτερό Του θρόνο... ενώ ή πένθιμη βοή, το θλιβερό πανηγύρι και ή φωνές του άνήμερου τραγουδιού άντηχούσαν αλύπητα στον άπέραντο θόλο της καρδιάς μου...

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΧΩΡΙΣ ΡΥΘΜΟ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ γλυκό, τρυγούδι ουράνιο σκορπίστηκε στον αέρα... Και η ήχώ καλοθέλητη έφερε τον ήχο τον άρμονικό

στην ψυχή που τριγυρνούσε στην έρημιά κουρασμένη απ' τή νέκρα, νυσταγμένη απ' τον ύπνο τον βαθύ.

Τό τραγούδι πλημμύριζε την άτμόσφαιρα, ο ήχος έκινε στον αέρα και νανούριζε γλυκά την αποσταμένη ψυχή, που ξαγρυπνούσε αιώνες στο σκοτάδι, ναρκωμένη απ' την στέρησι της ζωής, πεθαμένη απ' τό μαρτύριο της νέκρας...

Και έννοιωσε να διώχνη την κούρασι και άλλη ζωή και νέα δύναμι να σταλάζη μέσθ της τό τραγούδι τό νέο, τό τραγούδι τό φλογερό και μαγεμένο, ο ήχος ο μυστικός, ο άγνωστος ως τότε...

Η κούρασι και η νύστα έφυγε με μιάς από τά μέλη της και απορημένη κύταζε τριγύρω στην Πλάση για ναύρη από που ξέφευγαν οι πόνοι εκείνοι γεμάτοι απ' τά μάγια της ζωής...

Κυτάζοντας πέρα πέρα στα άτέλειωτα πελάγη τούρανού ξανοίγει η θαμπωμένη ματιά της την σκιά 'Αγγέλου που ζωγραφίζετο θαμπερά στην άπέραντη γαλανή έκτασι...

Φτερούγιζε άπαλά μέσα σε νεφάκι φωτεινό, που θάμπωνε τά απόκοσμα κάλλη Του και κύταζε κάτω στην γή με ματιά γεμάτη άγνότη και αλήθεια και έτσι αντίκρουσε το βλέμμα της ψυχής· είδε την άπορία στην ματιά της, έννόησε την κούρασι και την νύστα της και έθλιβη...

Τό φτερούγισμά Του, που τριγυρνούσε πάντα στην ίδια θέσι, έγεινε περὶ γοργό πετώντας κοντά της...

Τό τραγούδι ένανούριζε άπαλά την Ψυχή, ο ήλιος έφερε τον νοῦ της σε έκστασι, και η ματιά του 'Αγγέλου και τό φωτεινό Του χαμόγελο έστάλαζε άθέλητα στην καρδιά της παλυό ζωής, πόθο χαράς...

Τό όνειρεμένο φτερούγισμα έφερε δλοένα τον 'Αγγελο περὶ κοντά και η Ψυχή μαγικά άνυψώθη στές φτερούγες Του...

Στην θερμή άγκαλή Του 'Εκείνη ξαποσταμένη περὶ, όλη ζωή και χαρά, όλη έλπίδα και όνειρο λαχταρούσε από περιέργεια και άπορία...

Είδεν η ματιά του κλυό 'Αγγέλου την άπορία της και χαδεύοντας την λευκή ύπαρξή ήθέλησε να χαρίση στην άγνοιά της την αλήθεια· σφιγγοντας την στα χέρια του θερμά μ' άγάπη, γοργότερα πετούσε δλοένα στον χλοερό λειμώνα τον άνθοςπαρτο, σπαρμένον από λουλούδια της άγάπης...

Στον κήπο τον θαυμάσιο η ψυχή, όπου πετούσε με λαχτάρα και ζωή μαζί με εκείνον, έκστατική ρωτούσε πάντα και κύτταζε...

Και την ώδηγούσε ο 'Αγγελος απ' ένς εις άλλο λουλούδι και ζητούσε να δώση στην άγνή άπειρία της τό λουλούδι της Γνώσεως.

Τό γλυκερό τραγούδι έθελγε ήδονικά την καρδιά της, ο ήχος ο μουσικός, που πλημμύριζε στον αέρα, έφερε τον νοῦν της ψυχής σε άπορία και με γέλιο στα χείλη εμπιστοσύνης και άγάπης στη μεγάλη του 'Αγγέλου καλωσύνη μαζί του, κρατώντας την απ' τό χέρι, τριγυρνούσε δλοένα στον μαγεμένο κήπο τον γεμάτον απ' τά λουλούδια της ζωής, φυτεμένα από τό χέρι της 'Αγάπης...

Η ψυχή μεθούσε ήδονικά από τό άτέλειωτο μύρο που ράντιζαν τά λουλούδια στην δλόφωτη άτμόσφαιρά, και χαδεύε με την άπειρη ματιά της κάθε της Πλάσεως άγνό στολίδι...

Και ο 'Αγγελος την ώδηγούσε τρυφερά από τό χέρι και της έδειχνε ένα-ένα τά δλόδροσα του κήπου λουλούδια και πάντα λαλούσε με την φωνή του τη γλυκειά, την λαλιά του την μαγεμένη...

Τριγυρνώντας απ' άκρη σε άκρη στον άνθωνα ουράνιο κύτταζε κάποιο μικρό-μικρό αϊθήριο λουλούδι π' άνθούσε παράμερα, και σκόρπιζε απ' τά τέσσαρα τριανταφυλένια του πέταλα μύρο βαθύ, και άτέλειωτο, που θάμπωνε όλου του άνθωνος την ευωδιά...

Ξάνοιξε τό κρυμένο λουλούδι και φτερουγίζοντας ο 'Αγγελος σε μιά στιγμή με προθυμία και άγάπη απέσπασε άπαλά τό τρυφερό και δλόδροσο γαρούφαλο που έμοιαζε μικρή χαριτωμένη πεταλούδα...

'Απλώσε εκείνη τό χέρι με παλυό ένγνωμοσύνης και εύτυχίας να πάρη από τό δικό του τό μυρωμένο λουλούδι τό ρόδινο, ψήλωσε τό κεφάλι εύχαριστώντάς τον για την άφοσίωσι την μεγάλη και έτσι κύτταζε για πρώτη φορά την ματιά του την πάναγνη, ματιά γεμάτη ζωή, λαχταριστή και πύρινη...

Έφερε στα χείλη της τό περθενικό λουλούδι, γύρισε τό βλέμμα της όλο χάδι σε κείνο, και έννοιωσε παλυό άδιάκοπο κι άπέραντο, παλυό άγνωστο και γλυκερό να πλημμυρίζη την ύπαρξή της. Τό πάσωπό της χρωματίστηκε με μιάς τό χρώμα τό ίδιο που είχε τό λουλούδι, χρώμα τριανταφυλένιο, τό χρώμα τό ώραίο της άγνότητος...

Κάθηκε η νύστα που πάγωνε την κοιμισμέ-

νη ζωή της, σβύσθηκε κάθε περιέργεια από τον νοῦ της. Φέρνοντας στα χείλη τό λουλούδι της Γνώσεως άκουε σε γλώσσα γλυκερή και μεθυστική, σε γλώσσα πειστική και θερμή λόγια λαχταριστά και αληθινά, που ψυθίριζε τό λουλούδι χωρίς φωνή λαλώντας στην καρδιά της...

Τριγυρνούσε η ψυχή μαγεμένη και κρατούσε τον θησαυρό της, χαδεύοντας τον με όλη την θερμή και λαχτάρα, που πλημμύρισε τό είναι της, σαν πήρε από τό χέρι του 'Αγγέλου τό μαγικό λουλούδι, και ήκροάζετο την μυστική λαλιά του, και πάντα στον αέρα κυμάτιζε τό γλυκερό τραγούδι τό ουράνιο· ο ήχος μόνον δέν ήταν περὶ μυστικός για την καρδιά της...

Φτερούγισμα δυνατό ξάφνισε την ψυχή μέσ' τό γλυκό της όνειρο... Σκοτάδι άπλώθηκε γύρω στην πλάση που σκίασε τά μάτια της, φύσημα ψυχρό του άσπλαγχνου βορρά πάγωνε την γλυκερή θερμή, που ζέστανε κάθε της αίσθησι κάποιος φόβος μυστικός και δειλία ξαπλώθηκε στην καρδιά της και μαύρα σύννεφα σκέπασαν τον ουρανό της σκέφεώς της...

Κύτταζε τριγύρω τρομαγμένη ζητώντας τον 'Αγγελο.

Μά απορημένη ξάνοιξε η θλιμμένη ματιά της την άγαπημένη εκείνου σκιά να περὶ γοργά μακρυνά της στα βάθη του όρίζοντος, κεί πέρα, όπου στο σκοτάδι γυρνούσε αιώνας εκείνη κουρασμένη, νυσταγμένη, μέσα στα πελάγη της άγνοίας και άπειρίας, άγευστη της γλύκας της ζωής, ξένιαστη απ' τά λόγια της 'Αγάπης...

Επόνεσε στην στέρησι του λευκού 'Αγγέλου, φοβήθηκε στη πικρή έρημιά της και σκέφθηκε να φύγη περὶ απ' τον κήπο τον θλιμμένο, όπου πάγωνε απ' την ψύχρα, σαν από χιόνια χειμερινά...

Στον άπέραντο όμως άνθωνα πλανήθηκε έρημη· και γυρνούσε στην ίδια θέσι δλοένα και επίμονα γύρευε με παράπονο και καρδιοκτύπι την σκιά εκείνου εκεί όπου είχε σβυσθή η άγαπημένη αίθια μορφή του...

Ξάφνου ξάνοιξε μακρυνά στο σκοτάδι θαμπή τη σκιά του και είδε που ζητούσε να ώδηγήση στον κήπο της ζωής άλλη ύπαρξι...

Τό τραγούδι πλημμύρισε βαρύ στην πνιγνή άτμόσφαιρα, ο ήχος πένθιμα έκινε στον αέρα και έφερε τον νοῦν της σε άπόγνωσι και άπελπισία, τά άνθη έγειραν θλιμμένα τά τρυφερά τους κορμιά και σκόρπουσαν ξυπνητερά τά λευκά τους πέταλα τριγύρω...

Και η ψυχή γυρνούσε δλοένα στον κήπο και γύρευε με πόνο και νυσταγία στην Πλάση τον 'Αγγελο με την ματιά του την θερμή, με τά λόγια τά τρυφερά και μαγεμένα στα χείλη...

Στον πόνο της τό λεπτό λουλούδι τό γαρούφαλο τό ρόδινο, με τά τριανταφυλένια μικρά πέταλα, που έμοιαζε πεταλούδα ζωηρή, ξεράθηκε...

Τό κύτταζε εκείνη με παράπονο και τάφερε με πόθο μυστικό στην σπαταγμένη καρδιά της στα χείλη...

Μαραμένο τό λουλούδι της 'Αγάπης δέν πήρε καθόλου δροσιά και ζωή από τό καυστικό της δάκρυ, σαν έπερνε δλόδροσο απ' τη θερμή εύτυχισμένη ματιά της...

Και γυρνούσε στην Πλάση έρημη η ψυχή γυρεύοντας την ήσυχία και γαλήνη και παντού ζητούσε με πόθο η θολωμένη ματιά της την σκιά του και πάντα κρατούσε σφιγκτά στα χέρια τό ξηραμένο γαρούφαλο, τό άτίμητο δώρο του 'Αγγέλου...

ΜΥΘΟΣΤΙΣ

Για όένα ξενιτεύθηκα για να σε λησμονήσω,
'Αλλ' ο καῦμός σου με νικά, πάλι γυρίζω πίσω!
Γυρίζω πάλι 'σαν και πριν σκλάβος χωρίς έλπίδα,
Κ' είν' η ζωή μου αιώνια άδης χωρίς άπίδα!

'Αχ! Δέν ζητώ δ,τι η καρδιά μπορούσε να ποθήση...
'Αλλ' αν η θεία σου μορφή είναι για μένα ξένη,
Ποία 'ς τον κόσμο δύναμις μπορεί να με χωρίση
'Απ' την ψυχή σου την γλυκειά, ποθναι για με πλασμένη;

29 'Απορίλιου

OUTLAW

FRANGESCO DE SIMONE BROUWER

ΔΕΝ είναι δύσκολον να παραδειχθῆ τις, ἔτι ἡ ποιησις εἶναι ὁ εἰλικρινέστερος σύνδεσμος τῶν λαῶν. Ὅταν οἱ ποιηταὶ ἐν τῇ ρυθμικῇ γλώσῃ των ἐκφράζουσιν αἰσθήματα ὑπὲρ λαοῦ τινος, τὰ αἰσθήματα ταῦτα πηγάζουσι γενικῶς ἐκ τῆς καρδίας τοῦ ἔθνους, εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκουσιν οἱ ποιηταί. Διότι οἱ ποιηταὶ πῶσιν νὰ εἶναι ὑπερβαλικοί, ἀλλ' εἶναι εἰλικρινεῖς. Ὑπὸ τοιαύτην ἐποψίν, πρὸς τὰς ἄλλας πολυπληθεῖς ἐνδείξεις τῆς ἀγάπης Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας, μικρὸν, ἀλλὰ θερμώτατον δείγμα τοῦ συνδέοντος τοὺς δύο λαοὺς αἰσθήματος παρέχει ἡμῖν τὸ Μακεδονικὸν ἐμβατήριον *Affrettiam il passo*, τὸ ὅποιον συνέθεσεν ὁ φιλέλληνας ἰταλὸς Francesco de Simone Brouwer διὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, τὸν ὅποιον διεξάγει τὸ ἔθνος ἡμῶν ἐν Μακεδονία καὶ Ἡπίρω. Τὸ ἔργον τοῦ φιλέλληνα ἰταλοῦ εἶναι μετάφρασις τῶν στίχων τοῦ κ. Θεμιστοκλέους Φιλαδέλφειος, τὸν ὅποιον θερμῇ φιλοπατρίᾳ ἀνύψωσεν ἐν τοῖς στίχοις τούτοις εἰς ἀληθῆ ποιητὴν. Καὶ ὅμως εἴπομεν, ἔτι ὁ κ. Brouwer συνέθεσεν, διότι πράγματι ἐν τῇ μετάφρασί του εἶναι πρόδηλος ἡ αὐτὴ ἐμπνευσις, ἡ αὐτὴ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὁ αὐτὸς θερμὸς ζήλος ὑπὲρ τῶν σφαγιαζομένων τοῦ ἑλληνισμοῦ δικαίων, ὁ ὁποῖος ἐνέπνευσε καὶ τὸ πρωτότυπον. Διότι ἡ ἀληθῆς μετάφρασις δὲν περιορίζεται μόνον εἰς ἀκριβῆ ἀπόδοσιν τῆς ἐννοίας ἢ καὶ τοῦ μέτρου τοῦ πρωτοτύπου. Τοῦτο, καὶ ἂν ἡ ἀκρίβεια τῆς μετάφρασεως ἐφθάνει μέχρι ἐσχάτων, θὰ ἦτο φωτογραφικὴ μόνον ἀναπαράστασις τοῦ πρωτοτύπου. Ὑπὸ τοιαύτην ἐποψίν ὁ μεταφραστὴς ἐκτελεῖ, κυρίως εἰπεῖν, μηχανικὴν ἐργασίαν. Λεῖπει ἡ προσωπικὴ ἐργασία, διότι ἐλλεῖπει ἡ ἐμπνευσις. Ἡ ἐμπνευσις δὲν ἀποκαλύπτεται εἰμὴ ἐκ τῆς ἀποδόσεως τοῦ αἰσθήματος τοῦ πρωτοτύπου. Μόνον μετὰ τοῦ αἰσθήματος ἀποδίδεται ζῶσα ἡ εἰκὼν τῶν μεταφραζομένων ἔργων. Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην ἡ μετάφρασις εἶναι σχεδὸν δημιουργία, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην κρινόμενα τὰ ἐννέα δέκατα τῶν μεταφραζομένων ποιημάτων ἀποδείκνυνται ἀπὸ τῆς ἀληθείας καὶ ἀνούσια ἀναμυσήματα.

Ὁ κ. Brouwer εἶναι ἀπηλλαγμένος τοιαύτης ἐπιχρίσεως καὶ ἀπηλλάγη χάρις εἰς τὸν φιλελληνισμὸν αὐτοῦ, χάρις εἰς τὴν ἀγάπην αὐτοῦ πρὸς τὴν ἡμετέραν πατρίδα, χάρις εἰς τὸν ἔρωτα αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ὠραίου, χάρις εἰς τὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐξησφάλισεν ἀληθῆ ἐμπνευσίν, ἴσῃ πρὸς τὴν ἐμπνευσίν τοῦ πρωτοτύπου.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ στίχοι τοῦ φιλέλληνα ἰταλοῦ θὰ ἀναγνωσθῶσι μετ' ἀληθοῦς ἀπολαύσεως ὑπὸ πάντων τῶν ἰταλομαθῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Πινακοθήκης». Εὐρισκόμεθα ἄλλως τε ἐνταῦθα, ὡς ὑπεμνήσαμεν ἀνωτέρω καὶ ἐνώπιον περιστάσεως τινος λίαν

ἐνδιαφερούσης καθ' ἣν ἀποδείκνυται, ὅτι τὸ ἀληθὲς καὶ βαθύ καὶ θερμὸν αἰσθημα μεταβάλλει εἰς ἐμπνευσμένους ποιητὰς καὶ τοὺς μὴ ὄντας τοιούτους, διότι, καθ' ὅσον τοῦλάχιστον γινώσκωμεν, οὔτε ὁ δημιουργὸς οὔτε ὁ μεταφραστὴς τοῦ ἔργου τούτου διατελοῦσιν εἰς ἐπαγγελματικὴν τινα, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις, σχέσιν πρὸς τὴν Πολύμνιαν ἢ τὴν Μελομένην.

A. A. P.

AFFRETTIAM. IL PASSO!

*O Macedoni Epiroti,
presto schioppi e spade qua,
grida a Voi con santo fremito
la divina Libertà.*

*Il cannone tuoni; e ovunque
noi potremo allor portar
della Croce il divin simbolo
e la Niche incoronar.*

*Ecco, Creta la gagliarda
ci contempla di laggìù,
ed un bacio invia dell' Ellade
alla balda gioventù.*

*I suoi amati pallicari
come falchi pugneran
e il feroce e triste popolo
verso Sofia spingeran.*

*Dall' Olimpo insino all' Emo
un sol grido s'ode, un sol:
—Non calpesti alcum dei Bulgari
della patria nostra il suol!—*

*Affrettiam, compagni, il passo:
l'ora è giunta, in allo il cor.
Sù, laviam nel sangue barbaro
del servaggio il disonor!*

Francesco de Simone Brouwer

STANCES

ΥΓΙΗ μου ποθεῖ κάποιους ἄλλους κόσμους ἀπομακρυσμένους... κάποιους ἄλλους οὐρανοὺς. Ἡ ἀγάπη σου δὲ φθάνει νὰ μὲ γεμίση ὅλον. Στὰ ἔμορφα μάτια σου,

μόνο τὴ θερμὴν τοῦ ἔρωτά σου βλέπω—καὶ τὰ χεῖλη σου μόνο τρυφερὰ λόγια ξέρουσιν νὰ λένε. Δὲ μὲ γεμίζεις ὅλον.—Τοῦ κάκου προσπαθῶ νὰ βρῶ τὰ ὄνειρά μου, καὶ τὴν εὐτυχία, σ' ἔτι μοῦ δίδεις.—Τοῦ κάκου. Δὲ μοῦ φθάνει ἡ ἀγάπη σου.—Παραγνώρισα τὴ ζωὴ καὶ μὲ συνέτριψε, κι' ἐπόθησα ἕνα ἀπάνεμο καταφύγιο γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ.—Νόμισα πῶς θὰ τῶσθαι σέ σένα—κι' ἦρθα σιμά σου. Μέσα στὰ μάτια σου ἐκύτταξα τὸ λιμάνι ποῦ καμνὰ φουρτοῦνα δὲν ταρασσει, καὶ στὰ στήθη σου ὄνειρεύθηκα τὸν πλειὸ γλυκὺ ὕπνο—τὴν παρηγοριὰ γύρεψα ἀπὸ τὰ χεῖλη σου—καὶ τὴ λήθη ἀπὸ τὰ μαγεμένα λόγια σου.—Τίς παραξενεῖς σκέψεις μου, ἠλπισα, θὰ τίς ἀποκοιμίζαν τὰ κερίνια σου δάχτυλα σὰν θὰ περνοῦσαν ἀνάλαφρα μέσα ἀπὸ τὰ μαλλιά μου.

Ἐνα βράδυ ἦρθα σέ Σένα... Μόνη, καθόσουνα στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας καὶ κύτταζες συλλογισμένη τὰ κύματα, σὰν γονάτισα μπροστά σου, καὶ σέ παρακάλεσα νὰ μοῦ χαρίσης Σὺ τὴ Γαλήνη. Ναί! τότε πιστέψα βλαβερὰ, πῶς μόνο Σὺ θάχες τὴ δύναμι νὰ μοῦ δώσης ὅ,τι χρόνια καὶ χρόνια ἀνώφελα ζητοῦσε ἡ ταξειδεύτρα ψυχὴ μου... Πλανήθηκα!.. Σήμερα νοιώθω πῶς μὲ κουράζει ἡ ἀγάπη σου.— Δὲ σῶναι αὐτὴ γιὰ νὰ σταματήσῃ τοὺς γρήγορους χτύπους τῆς καρδίας μου ποῦ πετᾷ σ' ἄλλα ἰδανικά.

... Τὴ Δόξα! τὴ Δόξα μὲ τὸ σοβαρὸ μέτωπο, καὶ τὸ αὐστηρὸ βλέμμα, αὐτὴν ποθεῖ.— Ὁ ἀνέμω ψηλὰ στὸ ὑπερῷον παλάτι ποῦ κατοικεῖ,

γιὰ νὰ τὴν βρῶ εἶνε τ' ὄνειρό μου.— Θέλω νὰ μὲ στεφανώσῃ μὲ τὸ ζηλευτὸ στεφάνι ποῦ κρατεῖ.. Ὅχι! ὅλος οἱ ἔμορφαδες τῆς ἀγάπης σου δὲν ἀξίζουσι ἕνα τῆς μικρῆς χαμογέλιο!

Εἶνε ἡ ἐρωμένη ἡ ὑπερήφανη ποῦ ἀπαιτεῖ θυσίας—ποῦ μόνο ὅ,τι εἶνε ὠρχιὸ καὶ μεγάλο ἀγαπᾷ.

Αὐτὴ δὲ χαρίζει εὐκολὰ τὴ ματιὰ της—καὶ στὸ βωμὸ της θυσιάζουσι, ὅσοι τὴν λατρεύουσιν ὅπως ἐμένα, τὰ πειὸ ἔμορφα χρόνια τῆς ζωῆς. Σὺ μοῦ δώσες ἄσπυρα ὅ,τι σοῦ ζήτησα—σκόρπισες στὰ πόδια μου ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγάπης σου—καὶ μάδησες τὰ ρόδα τῆς νεότητος σου στὴν ἀγκαλιά μου.. Ἀνώφελα ὅλα. Βαρῆθηκα.

Ἡ ζωὴ ποῦ μοῦ ὑπόσχεσαι—τὸ βλέπω τώρα—εἶνε ταπεινὴ κι' ἀναξία. Μὲ θέλεις ἄλυτα δεμένο στὴν ἀλυσίδα τῆς Ἡδονῆς.

Κοντὰ σου εἶνε ἡ ἀφάνεια καὶ ἡ σιωπὴ—καὶ τὰ χρόνια ποῦ περνοῦνε πάνω ἀπὸ τὴ σκέψι σου δὲν ἔχουν οὔτε τοῦ χιμῶνα τῆς ἀγριεῖς νύχτες—οὔτε τοῦ καλοκαιριοῦ τὰ ἡλιογέγραματα... ὁ Καιρὸς κοντὰ σου κυλᾷ σὰν τέλμα...

Ἐνῶ Ἐκεῖνη!—Ἡ Δόξα ἀπαιτεῖ θυσίας—καὶ ἀδιάκοπη ἐργασία—φτερώνει τὸ γοῦ κι' ὑπόσχετι τὴν Ἀθανασία.

Στέλνει διαλαλητάδες στὰ στρατεύματα καὶ διαλαλοῦν τὴ Νίκη μας—Τὸ ὄνομά μας τὸ πῆρνε ἡ φήμη καὶ τὸ φωνάζει κι' ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξαναλεῖ μὲ θυμασμὸ—Αὐτὴ καὶ σὰν ποθάνομε δὲ μᾶς ἀφίνει μᾶς συντροφεύει καὶ ὡς ἐκεῖ καὶ κάθεται στοῦ τάφου μας τὰ μάρμαρα—Σὺ, σταματᾷς ἐκεῖ ποῦ τελειώνει καὶ ἡ ζωὴ. Κανένα σημάδι δὲ δείχνει τ' ὄνομα σου Περνάς καὶ χάνεσαι σὰν ἀστὴρὶ δίχως ἀπὸ τὸ πέρασμα σου ν' ἀπομένει τίποτε—τίποτε. Μὴ μὲ κρατεῖς σιμά σου, καὶ μὴν προσπαθεῖς νὰ μὲ πείσης, πῶς ἡ ἀληθινὴ χαρὰ ἐρίσκειται στὰ φιλιὰ σου—Λύσε τὰ κάτασπρα μπράτσα σου ποῦ χεῖς πλεγμένα στὸ λαιμό μου. Ἀφῆσέ με νὰ νὰ φύγω—Σὲ κυττάζω, καὶ λυποῦμαι τὰ δακρυσμένα σου μάτια—καὶ τὸ παράπονο ποῦ χεῖς

τά ωχρότατα χείλη σου με κάνουν να πονώ.
Βλέπεις; δεν φταίω εγώ—μά δεν μπορώ να μείνω—Μην κλαις μπορεί να γυρίσω πάλι— Ποιος ξέρει.

—Νά ξαναγυρίσεις; Δυστυχισμένε! — "Ο,τι σου δίδω είναι ή Χαρά—δ,τι ποθείς είναι ό Πόνος!

Θά φύγης από μένα, και ποτέ δε θά ξανάρθης. "Οχι γιατί δεν θά θέλγς— άλλοίμοιο όχι γι' αυτό.— Δε θά ξανάρθης γιατί δε θά μπορείς—πολλές φορές θά στρέψης στά περασμένα την ψυχή σου—δ,τι αφήνεις δεν θά τό ξεχάσης ποτέ!

"Ακουσέ με: Τό μονοπάτι που θά τραβήξης έχει άγκάθια—ρίθβολοι και βάτοιο πλέκονται και μεγαλώνουν στις πέτρες.— "Ανήφορος άτέλειωτος σε περιμένει.—Πολλές φορές θά σέρνεσαι με τά γόνατα και άπελπισμένος θά βλέπης πώς ή κορυφή άκόμη φαίνεται.—Θξρη

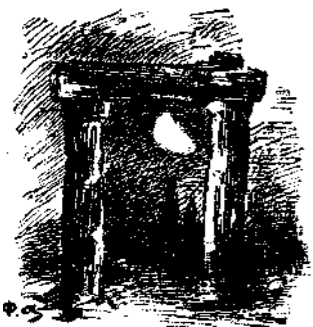
στιγμή που και ή έλπίδες που μόνο αυτές θά ναι συντρόφισσες του δρόμου σου θά σ' άφίσουν και θά φύγουν. Και τότε μόνο θά καταλάβης τί άβάστακτο φορτίο πήρες— και τότε θάρθη στο νου σου τό σπητάκι της "Αγάπης, που έγκατέλειψες.

Φύγε!.. πήγαινε εκεί που σ' οδηγούν τά όνειρά Σου!.. Ζήτησε τή Δόξα και πάλαψε για να την βρής. Νίκησε τά έμποδια και πήγαινε έμπρός. Την χαρά όμως μη άδικα γυρέψης στο δάφνιο στεφάνι. Πριν να τό θέσουν στο μέτωπό σου, ποτίστηκε κι' εβλάστησε από τό αίμα της καρδιάς Σου. "Ετσι είναι γραμμένο.

Γι' αυτό όσο κι' αν δοξασθής—όσο κι' αν νικήσης—κι' αν όλος ό κόσμος διαλαλήση τ' όνομά Σου—μη γελιέσαι. Δε θά στολίση τά χλωμά σου χείλη μ' ένν μοναχό χαμόγελο εύτυχίας.— "Ο,τι εγώ σου χάρισα, αυτό, δε θά σου τό ξαν.δώσει κανένας! .. Πήγαινε— Πήγαινε!

LALO DE CASTRO

ΣΤΗΝ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΝ

ΡΟΣΗΛΩΣΑ τά μάτια μου στο κέντρον σου άπόψε.
Νοιώθω τό αίμα μες 'στης αρτηρίες μου να τρέχη περò γλυκά και να μουδιάζουνε τά χείλη. Βουρκώσανε τά δάκρυα 'στα μάτια μου με πόθο και με πόνο.

Κάτι, θαρρείς, ζητούν να άποσπάσουν από την μυστηριώδη όψη σου και κάτι να σ' έμπιστευθουν μυστικό μες 'στης άποφινής βραδυάς την ιερότητα.
"Ω! Σὺ δεν παίρνεις την στιγμή αυτή φως απ' τον "Ηλιο που σκορπῃ της άκτίνες του παντού, σ' όλην την Πλάσι. Σὺ δανείζεσαι τό φως από τον "Ηλιο τον 'δικό μου, τον ξεχωριστό, τον "Ηλιο της άγάπης μου τον άσβεστο' γι' αυτό κι' άπόψε είσαι ώμορφότερη και περò γλυκερά και περò 'περήφανη άκόμα.

Πήρες τό φως από τό φως του και την παρηγοριά από τά χείλη του' μά και της πίκρας του την άγνη 'πήρες και την 'σώφραση 'ς τά χείλη σου.

Διάθηκες πάνω από παγωμένες κορυφές και έλωσαν τά χιόνια των τ' άλυωτα από την φρικιαστική χαρά που 'γόναν ή άκτίνες σου.

'Πέρασες πάνω από λαγαδιές και ανατριχίασαν τά χορτάρια και τ' άγριολούλουδα από τό φως που έρριψες επάνω των και άπεκάλυψες τά μυστικά των, της άγάπης των.

Κι' έτρειςες πάνω από πολιτείες πλούσιες και σ' ε'δαν μάτια λυπημένα κι' ανιστέναξαν και είπαν με τον νουν τους: «Τρεις εύτυχισμένη! 'Στο μέτωπό της περυγίζει ή πνοή του 'Ενδυμίωνος άκόμα' ή έπιδερμίδα της φρίσσει άκόμα από τό υστερικό φίλι του. Τά όχρά της χείλη κρύβουνε 'ς της κόγχες τους στοργή και περιφάνεια για τους όρκους του και για τας ύποσχέσεις του. Τά μάτια της όπίσω από τή ψυχρή απάθεια, που δείχνουν 'ς τους περισσότερους, σφιγτοκρατούνε ήδυπάθεια τρελλή. Λες τώρα μόλις την έφίλησε και την έναγκαλίσθηκε. Κι' εκείνη μεθυμένη από χαρά άμλλητη, βιάζεται να τελειώση τό ταξίδι της και ν' ανταμώση τον πιστό, τον άφωσιωμένο της».

Και την θαυμάζουν την γλυκερά Σελήνη και την μακαρίζουν για την τύχη της ή νεζές, για την άληθινή άγάπη της.

Κι' εγώ, που σε κυττάζω, του 'Ακείρου 'Εστίας, στα μάτια τά μεγάλα... χαμογελῶ στην σκέψη τους αυτή! Χαμογελῶ από χαρά μεγαλύτερη κι' απ' τή δική σου, γιατί είναι δικός μου εκείνος, που σου 'δάντισε τή γλύκα, που σου έφαλε τον ύμνο της άγάπης, που με σπαραγμό εδάκρυσε 'ς την όψη σου την ώρα που ώρκίσθηκε 'μπροστά σου πίστι, ένθ ή αύρες ή μυροβόλες και ή άκτίνες σου έπαίξαν γύρω του τά νικητήρια κι' έσμιγαν κι' έφιλοῦσαν 'ς τά τραγούδια των τά χείλη του και 'γλυκοδρόσισαν τό μέτωπό του τό πλατύ κι' έσιγοχάιδευσαν τό στήθος του και τον λαιμό του.

Κύτταξέ με περò βαθειά, όπως σε βλέπω, ώχρη μάγισσα!

Κύττα με μες τά μάτια και αντίγραψε κάθε μου όνειρο κρυφό, κάθε ώραία μυστική μου σκέψη.

Βόθισε της άκτίνες σου 'στ' άδύτα της ψυχής μου, ή θά μου παγώσουν την ζωή ή θά της έξατμίση της καρδιάς μου ή φλόγα,—και πάρι την εικόνα της δλόκληρη με τά ώραία φάτα και με της σκιές της, με της ανέκφραστες χαρές και με της λύπες της της άτέλειωτες και κράτησε την ύψηλα έμπρός στον δίσκο του. Κι' όταν 'ς την μαύρη του άπελπισία γυρίση να σε άντικρύση εκείνος, και σε κυττάξη περò γλυκά και περò άγαπημένα, θυμήσου με, δ' ώμορφη! Θυμήσου πώς σ' έμένα χρεωστῆς τό βλέμμα του, την άγάπη του. "Ωδήγησέ τον ν' ανακαλύψη 'στην εικόνα της ψυχής μου δ,τι τά χείλη δεν 'μπορούν να 'πουν από τον φόβο μη τό βεβηλώσουν.

Και συλλογίζομαι όσο σε βλέπω, πώς εύμορφη ψυχή άνατακλάς αυτήν την ώρα, που ραγίζει την καρδιά μου ή όψη σου!

"Αγάλλια γέρνεις τό κεφάλι. Τί τάχα να γυρεύης; Μη τυχόν κρατής κανένα ίερό του μυστικό, που δεν μου τῶπε άκόμα, κι' έρχεσαι να μου τ' έμπιστευθής κρυφά ή μήπως θέλεις να μου κλέψης σιγανά δ,τι άρνούμαι και σ' έσε να όμολογήσω;

Σε κυττώ και σε κυττά την ίδια τή στιγμή κι' εκείνος.

Μας ενώνεις!
"Ω! εάν είχες σύ συνείδησι αυτού που κάμεις, αν ήμπορούσεν ή ψυχρή σου επιφάνεια να νοιώση τό βαθύ μυστήριο, που ξετυλλάζεται 'στην όψη σου, δεν θάμηνες Σελήνη. "Ηλιος θά γινόσουνα και σύ άυτόφωτος και θάδινες ζωή και 'σ άλλα άστρα!

CITADELLES

Είδα στον ύπνο μου, γλυκό μου ύπτρο, πώς άνεβήκαμε μαζί κ' οι δυο σε μίος πολύ μεγάλης χώρας κάστρο, παληό, λησμονημένο, ρημαδιό,

Κι' εκεί με την καρδιά πλημμυρισμένη κι' από τον άλλον κόσμο χωριστά, σταθήκαμε κ' οι δυο άγκαλιασμένοι οι σιδερένια κάγκελα μπροστά.

Τότε, εκείν' ή φλόγα της ματιάς σου, που μ' άναγε φωτιές μες 'στην ψυχή, μου φάνηκε πώς μ' έκαμε κοιτά σου παρίσχυρο θεό, τρισευτυχῆ.

Κι' έπρόσταξα, κυττάζοντας την πόλι: «Δικά της νάν' τά πλοῖτη όλ' αυτά, κ' οι άνθρώποι να γονατίζουν όλοι σιλάβοι στα πόδια της τά λαιρευνά»..

"Ακόμη δεν τό σκέφθηκα και να το: δ λόγος μου έβγήκε άληθινός.

Μας ενώνεις! κι' άνεδείχθηκες περò σπλαγγχνική από την άστοργη την Κοινωνία κι' έσωσες τους πόθους μας κι' ένωσες της εύτυχίας μας. Εύλόγησες τον ύψηλό του στήθους μας δεσμό Σὺ πρώτη μακριά από τό πονηρό του κόσμου μάτι, του κόσμου που κοιμάται ύπνο ήθικό...

Φιλεῖς με της άκτίνες σου τό μέτωπό μου και ανατριχιάζω. Φιλεῖς κατόπιν και τον πάναγγο άφρό, που παίζει κάτω απ' τό βράχο που πατώ και ασπρνόνεις τό νερό και ασπρνόνεις και τή σκέψη μου.

Νοιώθω την γλώσσά σου κι' άπομειθῶ από την ήδονή, που χύνεις γύρω. Φιλεῖς τό κύμα και τό μέτωπό μου τόσφ ώμορφα, που με ναρκώνεις και με ξεγελάς με περασμένης εύτυχίας άναμνήσεις... Τί ξεπλάνεμα γλυκό! Τί σιωπή πολύγλωσση!

Κάτι αισθάνθηκα να φεύγη απ' τό στήθος μου άπόψε κι' αναγάλλιασα' κάτι που μ' έκαμε να πάρω την αναπνοή μου μ' ανακούφισι. Και κάτι 'χύθηκε από την λάμψη σου μες 'στην ψυχή μου κι' έδωκε γέα δύναμι 'ς τό νου μου κι' έσκόρπισε καινούργια θέρη και γλυκάδα μέσα στην καρδούλα μου κι' έφύσησε αίμα θερμότερο της φλέβες μου...

Σὺ φεύγεις τώρα, μάγισσα ώχρη, και θά γυρίσης με την ίδια όψη πάλιν' και άπομεινω μόνη με τους λογισμούς μου ή άμοιση. Θά δύση τό φως σου και ή σκιά του πένθους θ' άπλωθῆ.

Μη φεύγεις, δ' μή...
14 Μαΐου ΣΙΒΥΛΛΑ

και βρέθηκε στο κάστρο από κάτω κόσμος γονατιστός και ταπεινός.

Και σὺ, που σε είχε δ κόσμος μου δοξάσει, δ κόσμος, που τον πρόσταξα εγώ, έπρόσεχε σ' εκείνο που είχα πλάση κι' όχι σε με τό δημιουργό.

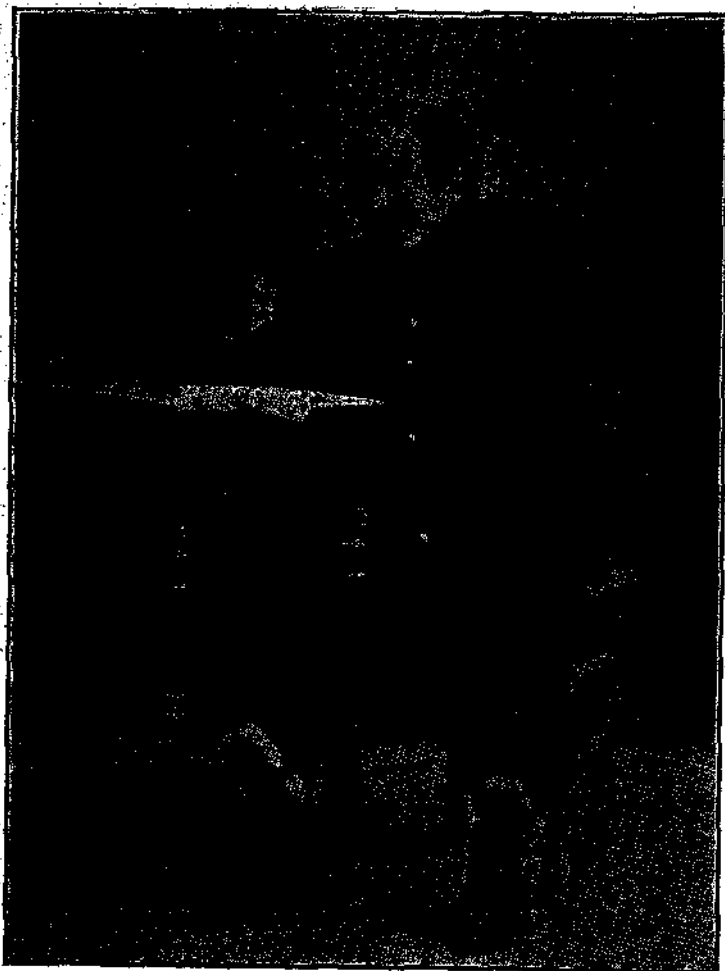
Τόν' έννοιωσα τι έκαμα—ωίμένα! οε είχε μεθύσ' ή δόξα κ' ή χαρά, και πειά δεν μ' έθνημήθηκες έμένα, που σ' έκαμα μεγάλη και κυρά.

Κι' εγώ, από τή ζήλια τή μεγάλη, έδωκα μιά καινούργια προσοταγή κ' όλος δ κόσμος ξαναχάθη πάλι και άνοιξε και τον κατάπιε ή γῆ.

Κι' έτσι με την καρδιά πλημμυρισμένη κι' από τον ξένον κόσμο χωριστά βρεθήκαμε και πάλι άγκαλιασμένοι στα σιδερένια κάγκελα μπροστά.

Κάϊρον 1907
ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΑΓΙΩΡ ΩΣ ΛΑΓΚΡΙΦΟΥΪΛ

Είς τήν «Κυρίαν τοῦ 23», γράφων ἐπιστολήν πρὸς τὴν Ὑβόννην.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΝΟΡΙΤΕΡΟΝ ἢ ἄλλοτε ἤρχισαν τὰς παραστάσεις των ἐφέτος τὰ θέατρα. Προηγῆθη ἡ «Νέα Σκη- νή» ἐν ἣ κυριαρχεῖ ὁ ἀμίμητος Σαγιώρ μετ' τὴν κ. Νίκα καὶ ἐπιτελεῖον πολυπρόσωπον. Ἡ «Ν. Σκηνή» ἀφ' οὗτου ἐδημι- οουργήθη, ὑπῆρξε τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον θέατρον τοῦ καλοῦ κόσμου. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν παρθένων ἰδαν.κῶν τοῦ Χρηστομάνου μέχρι τῆς κεραυνοβόλου φυγῆς τῆς Κυβέλης συνε- κέντρωσε διαρκῶς τὰς περισσότερας ἐλπίδας ὅλων ὅσοι ἔχουν καλαισθησίαν διαφορητικὴν ὅπως δὴ πο- τε τῆς ἐποχῆς τῶν παρλιουσιῶν θεάτρων. Εἰς τὴν Ν. Σκηνήν οἱ «Φραμασιῶνοι», φάρσα εὐφυστάτη καὶ ἀθωοτάτη, ἐσκόρπισαν ἀφθονα γέλοια. Ὁ Σα- γιώρ χαριστάτος, ὁ Παλμύρας ἀξιοθαύμαστος ὡς δοκιμαζόμενος βέβηλος, ὁ Νίκας πολὺ καλός, ἐνῶ ὁ Γάβριηλίδης μᾶς παρουσίασε ἕνα νέον Ζύπ' ἐν

ἡ φωνὴ του ἦτο λεπτοτέρα, ὠρισμένως ἢ μετα- μέρφωσις τοῦ γένους θά ἦτο θριαμβευτικὴ. Ἦν «Φραμασιῶνων» ἡ α' καὶ β'. πράξις ἔχουν ποιη- λικὴν ἐπεισοδίων καὶ μόνον ἡ γ' εἶνε χαλαρὰ μετ' τέλος κοινὴν καὶ τετριμμένον.

Ἡ σύγχρονος ὑπὸ τῆς «Ν. Σκηνῆς» καὶ τοῦ θεάτρου τοῦ Συντάγματος παράστασις τῆς «Ζοζέτ- τας» ὑπῆρξε θυελλώδης εἰς τὰς... στήλας τῶν ἐ- φημερίδων. Ἡ ἀνηθικότης τοῦ ἔργου — ἡ μετρία δηλαδὴ ἢ ἡ πλήρης ἀνηθικότης; ἰδοὺ ἡ ἀπορία— ὁ τρόπος τῆς παραστάσεως παρ' ἑκατέρου τῶν θε- ἰάτων, ἡ ἀντίληψις τῶν ἠθοποιῶν καὶ ἡ διερμηνευ- σις τῶν ρόλων, ἡ ἐξέγερσις διαφορῶν ἠθικοφιλοσό- φων καὶ τῶν βουλευτῶν ἀκόμη, αἱ διαμαρτυριαὶ τῶν ἠθοποιῶν καὶ μεταφραστῶν, ἡ ἐπέμβασις τῆς ἀστυ- νομίας, αἱ ἐγγειρήσεις φράσεων ἐπιληψίμων, ἤγει- ραν τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἐδημιουργήθη οὕτω θεατρικὸν ζήτημα. Ἡ Ζοζέττα—ἀδιάφορον ἂν πα- ριστάνεται εἰς τὸ Moulin rouge ἢ εἰς τὸ Gymna- se, ὡς ἔργον δὲν ἀλλάσσει, εἶνε τὸ ἴδιον πάντοτε —δὲν ἔχει καθόλου ἀνηθικὸν ὑπόθεσιν καὶ ὁμοῦ

εἶνε ἀνηθικός. Μερικαὶ ὠμαὶ φράσεις καὶ μορφα- σμοὶ πονηροί, δίδουν τὸν τόνον τῆς ἀνηθικότητος αὐτῆς, ἣτις ἐν τῷ θεάτρῳ ἔχει τόσην ἐλαστικότη- τα, ὥστε οὔτε ὁ Παντελίδης διαγωνισμός, οὔτε τῶν θεατρικογράφων αἱ ὠρυγαὶ ὑπάρχει ἐλπίς νὰ λύσουν τὸ ζήτημα. Ἡθικότης εἰς τὸ θέατρον εἶνε ὁ τρόπος τῆς ἀντιλήψεως τῆς κοινῆς. Ἡ «Ζοζέτ- τα» συνεκέντρωσεν ἐπὶ ἐσπέρας πολλὰς ἀπειρον κό- σμον καὶ δὴ ἀντιπροσώπους τοῦ γυναικείου φύλου ἀπὸ τῆς ἀθηροτέρας ἤθης μέχρι τῆς λευκοτέρας κῆρης. Εἰς τοῦτο συνετέλεσεν ἀναμφιδόλως ἡ περὶ σὸ κ ι ν φήμη. Τὸ ἔργον εἶνε πολὺ ἐξυπνον ἂν καὶ ἔπρεπε νὰ ἦτο συντομώτερον· πολὺ εὐμαρφον ἂν καὶ ἐξέωμον, διότι δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῆ τις ὅτι μία κυρία λ. γ. ἐπειδὴ δὲν εἶνε ἁγία Καϊκηλία δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ Ἀφροδίτη. Εἰς τὸ ὠραῖον μά- λιστα κατὰ κανόνα ὑπάρχει ὁ πειρασμός. Μένει τὸ ζήτημα ποῖος θιάσος παρέστησε καλλίτερα τὴν «Ζοζέτταν». Ἄν καὶ ἐτέθησαν στοιχῆματα 5.000 δραχμῶν, ἡ πλάστιγξ ἔμεινεν ἀκίνητος.

Οἱ «σύζυγοι τῆς Γιλθέρτης» ὡς μετωνομάσθη ἡ κωμωδία «Heureux» τῶν Hennequin καὶ Bilhaud διηρμηνεύθη ἐπιτυχῶς. Ὁ Σαγιώρ ἀγνώριστος ὡς κτηνοτρόφος καὶ δὴ εἰς τὴν τελευταίαν πράξιν ὡς δανδῆς. Ἡ κ. Νίκα ἐπλασεν ἕνα τύπον Γιλθέρ- τῆς ἡρεμον, ἐλαφρὸν ἐν τῇ φράσει καὶ ὄχι ἐν τῇ κινήσει, ψυχολογημένον, μᾶλλον διδάσκοντα παρὰ διασκεδάλλοντα. Φυσικὴ, μετ' χάριν καὶ μετ' ἐκφρασιν παρουσίασε τὴν γυναῖκα τὴν νευροπαθῆ, τὴν ἐλα- φρῶς σκεπτομένην, τὴν μὴ ὑποτασσομένην εἰς τὸν συζυγικὸν ζυγόν.

Εἰς τὴν «Κυρίαν τοῦ 23» ὁ Σαγιώρ μᾶς πα- ρουσιάζει ἕνα θαυμάσιον τύπον ἠλιθίου νεοσυλλέ- κτου—ὀρδινάτζας. Εἰς τὴν β' καὶ γ' πράξιν κα- τάρθωσε ὥστε νὰ δονεῖται τὸ θέατρον ἀπὸ γέλω- τας ἀτελεωτήτους, ἰδίως δὲ κατ' ἡν στιγμὴν γράφει ἢ μᾶλλον συλλαβίζει τὸ αἰσθηματικὸν γράμμα πρὸς τὴν Ὑβόννην του—τὸ ἄστρον τῶν κουζινῶν!

Ὁ Σαγιώρ κατέστη ὁ ἀστὴρ τῆς ἐλληνικῆς κω- μωδίας. Πρὸ αὐτοῦ ἐλησημονήθη ὁ Παντόπουλος, ὃν ἄλλως τε ὑπερτερεῖ. Φυσικώτατος, μετ' ἐκφρά- σεις προσώπου αἱ ὁποῖαι λέγουσιν παρὰ πολλὰ, χω- ρὶς ὑπερβολὰς χυδαίας, πάντοτε μελετημένος, μετ' μορφασμοὺς λεπτοῦς, μετ' φωνὴν ἔχουσαν τὰ στοι- χεῖα τῆς κωμικότητος, αὐτὸς καὶ μόνος εἶνε ἰκα- νὸς νὰ συγκρατήσῃ ὀλόκληρον ἔργον. Ἀποτυχία Σαγιώρ εἶνε κατὰ τι ἀδύνατον.

Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Συντάγματος ἐλκύνει πολὺν κόσμον ἡ ξυνωρίς Βονασέρα—Κοτοπούλη. Ὁ Βο- νασέρας, ὁ ἀπὸ ἐτῶν πρωταγωνιστῆς ἂν καὶ νέος ἀκόμη, ὁ προσεικτικός, ὁ συμπαθής, ὁ ἀνεπτυγμέ- νος, ὁ ἀξιοπεριτῆς τὸ ἦθος καὶ δραματικὸς τὴν ἠ- θηποικίαν. Εἰς τὴν «Ζοζέτταν» δὲν ἦτο βέβαια εἰς τὸν ρόλον, διότι ὁ Εὐτόγιος εἶνε δραματικὸς ἄς ἐλαίσωμεν ὅτι θὰ τὸν ἀπολαύσωμεν εἰς ἔργα σοβαρὰ, εἰς τὰ ὁποῖα ὄντως εἶνε ἀξίος ἐκτιμῆσεως καὶ ὑπεροχῆς ἀδιαμφισβητήτου. Ἡ Μαρτίνα Κοτο- πούλη ἀπ' ἐναντίας εἰς τὸ ἔργον αὐτό, ἦτο εἰς τὸ στοιχεῖον τῆς, ἐπαίξεν μετ' ἐλευθερίαν, μετ' ὄρεξιν, μετ' γούστο, μετ' ἀλήθειαν. Ἐδειξε πολλὰ χαρίσματα τὰ ὁποῖα μᾶς κάμνον νὰ λησημονώμεν τὴν ἀποδη- μέησάν ἡρωίδα τῆς «Νέας Σκηνῆς». Ἄν ἐκεῖνη ἦτο ἴσως χαριστέρα, ἢ Κοτοπούλη εἶνε τεχνικω-

Ἡ κ. ΡΟΖΑΛΙΑ ΝΙΚΑ

Πρωταγωνίστρια τῆς «Νέας Σκηνῆς»

τέρα. Ἡ δεσποινὶς Κοτοπούλη ξιύρει πῶς νὰ στέ- κεται, πῶς νὰ ὀμιλῇ, πῶς νὰ χειρονομή, πῶς νὰ βαδίξῃ, πῶς νὰ ἐνδύεται. Καὶ ὁ Λεπτινώτης, ὁ λε- πτότατος κωμικός, εἰς τὴν «Ζοζέτταν» παίζει ἐκ- τάντως ὠραῖα. Ὁ Μυράτ δὲν ἐνεφανίσθη ἀκόμη εἰς κανένα ρόλον του.

Εἰς τὸν «Μαρκήσιον Πριολᾶ» τοῦ Λαβεδάν, ὁ- στίς μετὰ τὸν ταχὺν καὶ ἀδοξον θάνατον τῆς «Μι- κέττας» ἐπικαίρως οἰοεῖ πρὸς ἀποζημίωσιν ἐδόθη, ὁ κ. Βονασέρας μᾶς παρουσίασε ἕνα δύσκολον τύ- πον ἐνδὸς παραλυμένου ὁ ὁποῖος εἰς τὸ τέλος γί- νεται παραλυτικός, ἐνδὸς ἀνθρώπου ὅστις ποδοπατεῖ κάθε αἰσθημα ἀγνοῦ ἐρωτος καὶ φιλίας καὶ στορ- γῆς, κάθε νόμον κοινωνικὸν καὶ ἠθικόν. Ἐξῆσεν ἐν ὀργίῳ, ἐν ἐκφυλισμῷ διὰ νὰ ὑποστῇ τὴν τιμω- ρίαν ἐνδὸς σιγανοῦ καὶ μαρτυρικοῦ θανάτου. Ὁ κ. Βονασέρας εἶνε ὁ δημιουργὸς ἐν Ἑλλάδι τοῦ χαρα- κτήρος αὐτοῦ, ὅστις ἀπαιτεῖ πολλὴν τέχνην ἵνα διερμηνευθῇ ὅπως ὁ συγγραφεὺς τὸν ἐπλαστούργη- σε. Εἰς τὴν ἐπιτυχῆ διδασκαλίαν τοῦ ἔργου ἐβοήθη- σαν τὸν κ. Βονασέραν πολὺ ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λούη.

Εἰς τὸ «Ἀθήναιον» μία ἀναγέννησις. Ἡ ἀλη- σμόνητος Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου ἢ πρὸ δε-

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

διευθυντού της «Πινακοθήκης», ως και μεταφράσεις δύο πεζών ποιημάτων αυτού και τινων σκέψεων.

Είς το αυτό φύλλον δημοσιεύει υπό τόν τίτλον *Un peintre des Decadentes* δ κ. Fleischmann κριτικόν άρθρον περί τού ζωγράφου Rochegrosse, τού όποιου τόν «Αποχαιρετισμόν της νέμφης» εδημοσίευσεν άλλου ή «Πινακοθήκη».

Είς τινι αίδουσαν τού «Παρθασού» διοργανώθη καλλιτεχνική έκθεσις έρασιτεχνών. 51 έργα εξέτέθησαν υπό 23 έρασιτεχνών άμοιότρον των φύλων. Αί δεσποινίδες άνεδείχθησαν υπέρτεροι των κυρίων. Έκ των έργων αΐτων, τόν πλείστον ζωγραφικής, μόλις περί τή 20 δύνανται να επιπλεύσωσι και επίκειοις άκόμη κρίσεως. Τα άλλα είνε άπλάϊ προσπέθειαι μαθητιών, χωρίς άντίληψιν τέχνης τήν παραμικράν. Ίδιαιτέρας μετείας άξίζουσι τής Δέρας Σκορδέλη αι άνθογραφίαι και τοπειογραφίαι. Τα Γαρόφαλά της, τα Ρόδια, τα Γεράνια και αι Αμυγδαλαί έχουσι λεπτότητα αισθήσεως και πολλήν χάριν. Είνε ή καλλιτέρα μαθήτρια τής δεσποινίδος Λασκαρίδου, ήτις εν τή έκθεσί ταύτη μάς παρουσιάζει άρκετήν άντικειμενικήν έργασίαν. Η μαθήτρια τής δεσπ. Σκορδέλη κατώρθωσε να εγκλείση εν ταύτη τής διδασκαλίσεως τήν χάριν.

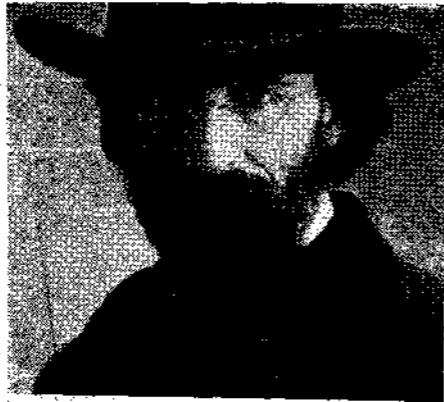
Τής Βελλίης αι «Όπώρα» πολύ τεχνικά χωρίς περιόσιαν χρώματος, με άλήθειαν. Τού Ν. Δημητρουπόλου «Ή Ιούδας μετά τήν παράδοσιν» είνε καλόν έργον—άν δεν είνε άντιγραφή. Αλλά και ή Δίμη ή εν ώρα δύσεως προδίδει χροσιτήρα πολλά έπισοχόμενον. Τής Ιασομίδου τα Ρόδια και τής Καίτης Παπαδοπούλου τα Τριαντάφυλλα και τής Κόντου τή Χρυσάνθεμα και «Ανθή τού άγροΰ»—και αΐται μαθήτρια τής Λασκαρίδου—έξχωρίζουσι εις τήν έκθεσιν αυτών μαζί με τής κ. Άννης Παπαδοπούλου τα Γαρόφαλα και τής Αμυγδαλιές και τής Σίμωνς τή «Ανθή (έλεγογράφημα) και τής δ. Λέλας Χατζηιωάννου τόν «Παπαγάλλον». Αί ύδατογραφίαι τών Μακεδονικών τοπειών τής κ. Χατζηλαζάρου θα είνον πολύ ενδιαφέρον άν τας ηνόςαι ή τέχνη. Ένας μικρός τó δέμας νέος γελοιογράφος, δ Βάιτης, εκάθετι δύο επιτοχέις γελοιογραφίας. Απαράμιλλοι οι εν κρησού καρποι τού εν Πειραιεί κ. Στρατιή Καρνοφύλλη φουσιωτάτη ή απομίμωσις. Έπιτίθεται και καλλιτεχνικά μικρά άργεΐα άρχαϊκών σχημάτων, υπό τού εν Σκοπέλλη κ. Ν. Παπαροδίου.

Πρωτοβουλία τού σϋλλόγου τών Γυμναστικών Σωματείων ιδρυθήσεται ή προτομή τού πρωτοεργάτου τής γυμναστικής εν Έλλάδι άειμνήστου Ίωάννου Φωκίανου.

Κατά πληροφορίας εκ Βερολίνου δ Δανός άρχαιοδότης κ. Έιμπλερ άνεΐρε εν άγνωστον σύγγραμμα τού Αρχιμίδου. Είνε ένα είδος «Αιδαής Θεωριών» ήτέρι δέ τόν τίτλον «Ερσδιον». Λέγεται ότι τó σύγγραμμα είνε μεγάλης άξίας. Μία παρ' αυτου περιγραφόμενη μέθοδος είνε, λέγει δ σοφός Δανός, ισόδυναμος μετά τού όλοκληρωτικού ύπολογισμοΰ.

Είς τó Αρχαϊστον άνευρέθη τάφος περιέχων χρυσά νομίσματα θαυμασίως διατηρούμενα, ών ή μεταλλική άξία άντιχεται εις δύο εκατομμύρια. Τα νομίσματα άνήκουν εις τήν εποχήν καθ' ήν τó Αρχαϊστον ήτο εις τήν έξουσίαν τής Έλληνο-βακτριανής δυναστείας.

Προσεχώς θα δοθή από τής οικητής τού «Αθηναίου» νέον έργον: ή «Χίμαιρα», φαντασμαγορική τριλογία τού ποιητού τών Αρθίδων κ. Αχιλλέως Νέη.

Οι κυριότεροι ρόλοι τού πρωτοτύπου τούτου έργου, τού εκτός τόπου και χρόνου, είνε συμβολικαί προσωποποιήσεις τής Χιμαιρας—τú ιδανικóυ δηλαδή εκάστου άνθρώπου—τú «Ερωτος έραστοΰ αυτης και τού Χάρου ως άντραστοΰ, τού Χρόνου και τού Μαρμωνά, τών τριών Μοιρών, τής Έκάτης και τής Αφροδίτης, κ.λ.π. Τα πρόσωπα θα εμπροισθοΰν ως μεσαιωνικοί ήσποτα.

Κατά τας υπό τού κ. Μόργαν διεξαγομένης άνασκαφάς εν Σούσις τής Περσίας, ευρέθη τεμάχιον μεγάλου άγγελίου άναγομένου εις νέον είδος τής άρχαίας ελληνικής κεραμογραφικής. Τó ευρέθεν τεμάχιον φέρει εικόνα παριστάνουσαν πλήθος μαχομένων άρχαίων όπλιτών, τών όποιων τά χαρακτηριστικά είνε έγγλυφα. Ο ρυθμός τού άγγελίου είνε όμοιος με τόν τών άρχαίων άτυκών και Ιωνικών άμφορέων τού έκτου κ. Χ. αϊώνος.

Τó ευρημα τούτο άποδεικνύει πιθανώς τήν διατήρησιν των μεταξύ τού ελληνικού τότε κόσμου και τής προικής αυτοκρατορίας έμπορικών σχέσεων, αΐτινες έπληροησάν πολύ πρό των Μηδικών πολέμων. Πιθανόν όμως τó ευρημα τ' άποτελή ίχνος λαφύρων τά όποια συναπτεόμεσαν αι στρατιάι τού Δαρείου λεηλατήσασαι τής ελληνικής τής Ίωνίης πόλεις.

Ανασκαπόμενων των θεμελίων οικίας τινός παρὰ τó Πολυτεχνείον άνευρέθη άρχαίος τάφος, εντός τού όποιου ύπήρχον τέσσαρες πήλινοι πυξίδες, εν ληκύνθιοις έρυθροΰ χρώματος, κάτοπτρον χαλκόν και 7 άλάβαστρα. Έντός των δύο πυξίδων άνευρέθησαν άρκετά τεμάχια ψιμμυθίου, ών τά μεγαλύτερα έχουσι τó σχήμα δεκαέκτου άλλα δέ μικρότερον.

Τó ψιμμυθιον τούτο έχει χρώμα λευκόν και έχρησιμοποιεΐτο υπό των άρχαίων Αρθίδων άφοΰ πρότερον μετατρέπετο εις κόριν.

Η άνευρέσις άρχαίων ψιμμυθίων δεν είνε σπάνιον τι εις τήν άρχαιολογίαν. Μέχρι τούδε πολλά τοιαΐτα άνευρέθησαν διαφόρων άποχρώσεων, ιδίως δέ έρυθρωπών και λευκών. Πολλά μάλιστα εκ τούτων άνελεύθησαν χημικώς και ευρέθησαν περιέχοντα τά συνήθη συστατικά και των σημερινών καλλυντικών τού προσώπου, ήλατα συνήθως μολύβδου και άλλα όλικά ήμισα άδάω.

ΕΞΕΔΟΘΗ

και διανέμεται δωρεάν εις τους αποτίσαντας τήν ετησίαν συνδρομήν των συνδρομητάς τής «Πινακοθήκης» διαέκδοτος χρωματιστή φωτοτυπία

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ

του Ιταλου ζωγράφου G. Bargini.
Τήν φωτοτυπίαν ταύτην δύνανται να λάβωσι και όσοι πληρώσωσι τήν συνδρομήν των εντός του μηνός Ιουνίου, ως και οι ήδη τó πρώτον έγγραφόμενοι συνδρομηταί.

Η Διεύθυνσις τής «Πινακοθήκης» άπεφάσισεν όπως κατά τó άρξάμενον ήδη έβδομον έτος έφαρμογή άπαρεγκλίως και άνευ οϋδεμιός έξαιρέσεως τών δρον τής προπληρωμής τής συνδρομής. Προς άποφυγήν πάσης παρεξηγήσεως, δηλοΰμεν ου έφεξής οϋδενι δ' άποσταλή τó φύλλον, άν μη άποστείλη τήν συνδρομήν τού νέου έτους. Διά τούς συνδρομητάς μας ή άποστολή τής συνδρομής είνε εύχερειατή, ενώ ή καθυστέρησις αυτης παρεμβάλλει ήμιν πολλάς δυσχερείας και ως προς τόν τρόπον τής εισπράξεως και ως προς τόν διακανονισμόν τής εν γένει διαχειρίσεως τού φύλλον.

- ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ»**
- ΤΟ «ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ», πίναξ Ν. Γύζη. Φωτοτυπία εις μέγα σχήμα. Δρ. 1. Έπί χονδρού χαρτου δρ. 2.
  - «ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ», δράμα Φρ. Κοπλί, κατά μετάφρασιν Αχιλλέως Νέη. Τιμάται δρ. 1. Έπί Όλλανδικού χαρτου δρ. 2.
  - ΤΟ «ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ», δράμα Ν. Λάσκαρη και Π. Δημητρουκοπούλου Δρ. 1.
  - ΤΟ «ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ», πίναξ Φοίβου Αρσιτίως. Φωτοτυπία εις μέγα σχήμα. Δρ. 1.
  - Η «ΜΙΚΡΑ ΕΠΑΙΤΙΣ», πίναξ L. Perrault. Φωτοτυπία εις μέγα σχήμα. Δρ. 1.
  - Η «ΑΙΩΡΑ», Πίναξ Vigor. Φωτοτυπία εις μέγα σχήμα Δρ. 1.
  - Ο «ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ», Πίναξ Rochegrosse. Φωτοτυπία. Δρ. 1.
  - Ο «ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ», τριχρωμος φωτοτυπία εις μέγα σχήμα. Δρ. 2.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ

ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΑ ΚΑΥΤΕΙΑ — Κ' ΠΑΡΟΔΟΣ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

— I ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ I

100 ΔΡΑΧΜΩΝ 10 ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

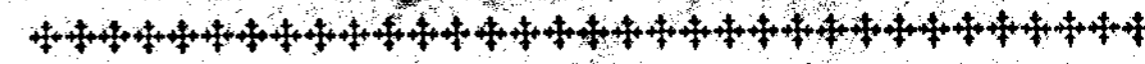
ΒΙΒΛΙΑ δεμένα ή άδετα εκλέγετε πληρώνοντες **5 ΔΡΑΧΜΑΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΒΙΟΛΙΑ, ΜΑΝΔΟΛΙΝΑ, ΚΙΘΑΡΕΣ

* * ΣΟΡΛΑΙ, ΜΟΥΣΙΚΑ ΤΕΜΑΧΙΑ, ΣΑΡΤΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ, ΒΕΒΑΡΉΜΑΤΑ ΚΤΛ. * *

Ο Ο Ο με 5 δραχμάς κατά μήνα Ο Ο Ο

ΠΙΑΝΑ με 50 δραχμάς κατά μήνα

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. Σελ. 208. Δρ. 3.
ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Διηγήματα ει-
 κονογραφημένα. Σελ. 184. Δρ. 2.
ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ. Πεζά ποιήματα μετά χρω-
 ματιστών εικόνων. Σελ. 184. Δρ. 3.
ΣΑΤΥΡΑΙ. Διηγήματα και σκέψεις. Σελ. 64
 Δρ. 2.
ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ. Πεζά ποιήματα μετ' εικό-
 νων. Σελ. 64. Δρ. 1.
ΣΕΛΙΔΕΣ. Διηγήματα. Σελ. 128. Δρ. 2.
ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ. Έντυπώσεις και
 σκέψεις. Σελ. 84. Δρ. 1.
 Πωλούνται εις τὰ γραφεῖα μας.

ΤΟΜΟΙ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

'Από τοῦ Α' μέχρι τοῦ ΣΤ' ἔτους
 εὑρίσκονται εις τὸ γραφεῖόν μας, τιμώμενοι δι
 χρυσόδετοι δρ. 15, οἱ ἀπλόδετοι δρ. 12.
 Διὰ τὸ ἔξωτερικόν, ἡ τιμὴ εις χρυσόν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

'Η Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εις
 Τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εις χρυσὸν ἢτοι φρ. καὶ λί-
 ρας στερεῖνας ἀποδοτέας εις ἀριστένην προθεσίαν ἢ διαρκῶς.
 Αἱ εις χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πλη-
 ροῦνται εις τὸ αὐτὸ νόμισμα, εις ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις
 εις χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς διρωσ (chéque) ἐπὶ τοῦ ἔξω-
 τερικοῦ καὶ ἐπιλογῆν τὸ ὁμολογιοῦχον.

Τοις πεφάλασιν καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληροῦνται
 ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ κα-
 τὰθέτου ἐν τοῖς ἑποικαταστάμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1 1/2	τοῖς 0/10 κατ' ἔτ. διὰ κατ. 6 μηνῶν
2	» 0/10 » » » 1 ἔτους
2 1/2	» 0/10 » » » 2 ἔτων
3	» 0/10 » » » 4 ἔτων
4	» 0/10 » » » 5 ἔτων

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ'
 ἐπιλογῆν τοῦ καταθέτου ὀνομασί ἢ ἀνώνυμοι.

Γ. Θ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

'Εμπορος καὶ ἀντιπρόσωπος Βιομηχανικῶν καὶ
 ἐμπορικῶν καταστημάτων ἐν Βόλῳ.

Παραγγέλαι καὶ προμήθειαι παντὸς εἶδους ἐκ τοῦ
 ἔξωτερικοῦ καὶ ἑσωτερικοῦ.

Εἰ δὲ κ ὅ τ η ς μέταλλα, σιδηρα ἀκατέργαστα, σι-
 δηροδοκοί, κασσίτερος, τενεκέδες, μέταλλα ἐν γένει
 ἀγγλικά, βελγικά, σουηδικὰ κλπ., σωλῆνες, τζάκια,
 ὑφάσματα, νήματα, οἰκιακὰ σκευῆ, σιδηρικά, λινέ-
 λαια, χρώματα.

Μοναδικὸς εἰσαγωγεὺς διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐν γένει τοῦ
 ἀρίστου σφυρηλάτου σουηδικῷ σιδήρου.

Γκαζομηχαναὶ, μηχανήματα ἐν γένει, πιάννα, μπι-
 λιάρδα, ρολὰ, γέφυραι κλπ. κλπ.

Πᾶσα ζητούμενη πληροφορία δίδεται τάχιστα.

ΕΙΡΗΝΗ Δ. ΣΚΛΑΒΟΥΝΟΥ ΜΟΔΙΣΤΑ
 ('Ὀδὸς Περγίτου 28.)

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΛΕΞΙΚΑ

- ΒΛΑΧΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ** Ἑλληνογαλ-
 λικόν μικρὸν σελ. 618 Δρ. 3-23
- ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ.** Λεξικὸν τῆς
 Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῶν κυρί-
 ων ὀνομάτων σελ. 1789 Δρ. 22.-
- ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ.** Λεξικὸν Ἑλ-
 ληνογαλλικόν εἰς 8ον Δρ. 3.-
- ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ.** Λεξικὸν Γαλ-
 λοελληνικόν εἰς 8ον Δρ. 5.-
- ΓΙΑΝΝΑΡΗ Α.** Νέον Λεξικὸν τῆς Ἑλλη-
 νικῆς γλώσσης εἰς 2 τόμους σελ.
 2817 Δρ. 8.-
- ΖΗΚΙΑΔΟΥ Γ.** Λεξικὸν ἀπάντων τῶν Ῥη-
 μάτων τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου
 σελ. 704 Δρ. 8.-
- ΖΗΚΙΑΔΟΥ Γ.** Λεξικὸν τῆς Ἑλλην. Ὁρθο-
 γραφίας εἰς σχῆμα μικρὸν εὐχρη-
 στικόν Δρ. 3-50
- ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ Ν.** Νέον Μέγα Ἑλλη-
 νοαγγλικόν Λεξικὸν σελ. 524 Δρ. 12.-
- ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ Ν.** Νέον Μέγα Ἀγγλο-
 ελληνικόν Λεξικὸν (ἀνατυπούσται) Δρ. 12.-
- ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ Ν.** Λεξικὸν Γαλλοελλη-
 νικόν μικρὸν Δρ. 4.-
- ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ Α.** Λεξικὸν τῶν κυ-
 ρίων ὀνομάτων ἐκ σελ. 537 χρυσό-
 δετον Δρ. 5.-
- ΠΑΝΤΑΖΙΔΟΥ Ι.** Λεξικὸν Ὁμηρικόν πλῆ-
 ρες σελ. 740 Δρ. 6-50
- ΡΑΓΚΑΒΗ Α.** Λεξικὸν κρυπτογραφικόν Δρ. 4.-
- ΣΚΙΝΑ καὶ ΑΕΒΑΔΕΩΣ** Μέγα Γαλλοελ-
 ληνικόν Λεξικὸν εἰς τόμους 2 σελ.
 2.308 τὸ τελειότερον πάντων Δρ. 25.-

Πωλοῦνται εἰς τὰ Καταστήματα
 Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, καὶ εἰς
 ἅπαντα τὰ ἐν Ἀθήναις Βιβλιο-
 πωλεῖα.

"ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ,"

Ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις
 ΔΗΜ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντοῦ τῆς «Παναποθήκης».

Δραχμὴ μία

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΧΡΥΣΟΔΕΤΑ ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

ΤΗΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

τοῦ ἀξίαντος ἕκτου ἔτους. Οἱ ἐπιθυ-
 μούντες ν' ἀποκτήσωσι τοιαῦτα, παρα-
 καλοῦνται νὰ εἰδοποιήσωσιν τὰ γραφεῖα
 μας. Ἐκαστὸν τιμᾶται δρ. δύο.

"ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ,"

Διευθυντής: Ν. ΠΑΖΑΡΑΗΣ

Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνὸς ἐν Ἀθήναις.
 Γραφεῖα ὁδὸς Μητροπόλεως 28.

Τὸν Τσίλιον ἀποπερατοῦται τὸ Μέγα Λεξικὸν Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, ἐκ 4 τόμων

